

Port
popular
ilfovean la
Ciolpani

6

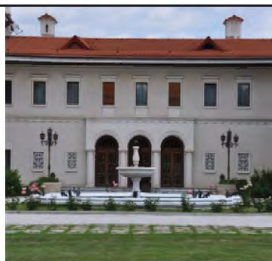
Buftea
live

7

Palatul
Snagov,
reverie și
divertisment

9

Copăcenii, o
așezare de
pe vremea lui
Mihai Viteazul

11

condeie Ilfovene

Nr. 35 | august 2020 | Publicație de cultură

„Maria, Regina României“
seară de film românesc
pentru cinefilii italieni

(pagina 3)

(pagina 6)

Remember/CJCPCT Ilfov 2019

**14 premii pentru elevii
ilfoveni la Olimpiada
„Meșteșuguri artistice
tradiționale de la Sibiu“**

(pagina 5)

**Cultura, o necesitate
pentru ilfoveni**

Pe treapta mea din scara vieții

Despre bucuriile simple sau pentru ce ne zbatem atât?!

Deși până acum am fost învățați să privim tot mai în sus și să dorim să ajungem la mai bine și la mai mult, criza de Corona ne-a adus cu picioarele pe pământ și ne-a „explicat” faptul că se poate trăi și mai pur, dar și mai simplu... Când una dintre absolventele de la Facultatea de Teatru a Universității Spiru Haret a venit la mine rugându-mă să vorbesc cu părinții pentru a-i convinge să o lase să fie profesoară în satul bunicilor ei, mi s-a părut ciudat... Dar am susținut-o, văzându-i sclipirea din ochi ce venea din inimă. Părinții erau contrariați. Ei și-au dorit orașul. Au făcut sacrificii să ajungă aici. Și totuși, absolventa noastră pe care o vedeam cu toții actriță a ajuns profesoară în satul bunicilor, reîntorcându-se la țară... Acum am reîntâlnit-o pe Facebook. Este căsătorită, are o minune de copil, o minunată grădină de flori și... o mulțime de elevi. Este fericită! Este pe treapta ei din scara vieții! Și astfel mi-am amintit de o povestioară interesantă: Este despre bucuriile simple ale vieții. Este despre un grup de tineri studenți americani care au petrecut o seară minunată într-un minuscul sat de pescari din Mexic. Unul dintre studenți, mai aplicat, a început să studieze modul în care trăiau acei oameni fericiți: dimineața se sculau, se urcau în bărci și pescuiau, apoi veneau la țărm și mâncau, se relaxau, dansau și cântau și se bucurau de familie și prieteni, până se lăsa noaptea ce își cerea obolul de odihnă. Curiosul student i-a complimentat pe pescari pentru calitatea produselor și i-a întrebat cât timp le ia să prindă acei pești. — Nu foarte mult timp! au răspuns pescarii la unison. — Dar de ce n-ați mai stat, ca să prindeți mai mult pește? Pescarii i-au răspuns că micile cantități pe care le prind sunt suficiente pentru nevoile lor și ale familiilor lor.

— Și ce faceți în restul timpului? a întrebat turistul. — Dormim până târziu, pescuim puțin, ne jucăm cu copiii și ne facem siesta împreună cu soțiile noastre. Mai târziu, pe seară, mergem în sat, unde ne întâlnim cu prietenii, bem puțin, cântăm la chitară câteva cântece și tot așa.... Avem o viață destul de plină. Studentul i-a întrerupt. — Stați puțin! Eu sunt student la Harvard și o să obțin o diplomă în Economie și pot să vă ajut! Dar ca să vă ajut trebuie să pescuiți mai mult timp în fiecare zi. În felul acesta, o să puteți vinde peștele pe care îl prindeți în plus. Cu veniturile suplimentare, veți putea cumpăra o barcă pentru pescuit mai mare. — Și după asta? au întrebat pescarii. — Cu banii suplimentari pe care-i va aduce barca, veți putea cumpăra o a doua, apoi o a treia barcă și tot așa, până când veți avea o întreagă flotă. În loc să vindeți peștele unui intermediar, veți putea negocia direct cu marile fabrici de procesare, poate chiar să vă construiți propria fabrică aici. Atunci veți

putea părăsi sătucul ăsta micuț și să vă mutați în Mexico City, Los Angeles, sau poate chiar la New York! Acolo puteți avea birourile. De acolo vă veți putea conduce noua întreprindere prosperă. — Și cam cât timp ne-ar lua asta? au întrebat pescarii. — Dacă munciți constant, 20 de ani, poate chiar 25 de ani, a replicat studentul. — Și după asta? — După asta? Ei bine, dragi prieteni, ăsta-i momentul când devine cu adevărat interesant ce vă propun, a răspuns zâmbind larg studentul. Când afacerea voastră va deveni cu adevărat uriașă, veți putea să începeți să vindeți și să cumpărați active și să faceți milioane de dolari! — Milioane? Serios? Și după asta? au întrebat pescarii. — După asta, veți putea să vă retrageți din afaceri, să trăiți într-un sătuc liniștit și retras pe malul mării, să dormiți târziu, să vă jucați cu copiii voștri, să vă faceți siesta cu soțiile și să vă petreceți serile împreună cu prietenii, distrându-vă cum vreți voi. — Domnule, dar asta este exact ce facem noi acum. Care ar fi rostul să irosim 25 de ani din viață? au întrebat mexicanii... Iar studentul a rămas pe gânduri... Câteodată, luați de valul sfaturilor legate de progres și evoluție, pe care le vedem existând doar pe o scară evolutivă care urcă și tot urcă, uităm că, din când în când este bine să ne oprim din alertata noastră goană zilnică și să privim în jur. Poate nici nu avem nevoie de toată această scară care nu se oprește niciodată. Poate locul nostru este pe o singură treaptă. Treapta noastră! Aici putem planta flori și ne putem odihni și bucura de ele. Să ne uităm la păsări și copaci, la oameni și pisicuțe, și să vedem că acestea trăiesc și simplu. Sau pur și simplu... ■

George V. GRIGORE

George V. GRIGORE

„la-ți o casă la țară și rău n-o să-ți pară!”

Crescuți în „beton”, la bloc, copiii și-au creat un fel de viață minimalistă. Viața „la țară” aduce complexitatea mediului, dar și deschiderea orizontului. După 1989, cine a simțit chemarea ierburii a fugit din „cutia de chibrituri” a blocului și și-a luat un „petic” de verdeață. Alții și-au luat bagajul și s-au dus unde au văzut cu ochii, pe întreaga planetă. Acum, starea de izolare impusă de pandemie ne-a readus „în casă” și „acasă”, reducându-ne din nou orizontul. Nedepășind granițele ca în alți ani, am călătorit prin țară. Imaginea este de multe ori tristă. Multe sate românești sunt pustii, uitate de autorități și de nepoții celor câtorva bătrâni care mai locuiesc ici-colo. Nimic nu poate salva aceste regiuni decât aducerea unor noi locuitori, de la oraș, dornici să învețe tainele traiului la sat. Nu este sat în care să nu existe multe case frumoase, cu terenuri generoase, însă care sunt părăsite de ani mulți. Dacă vreodată te-ai gândit că ai vrea o casă la țară, acum este momentul să iei o hotărâre. „Tu ești salvarea, tu, omul de la oraș, cel care stai în cutiuța ta de beton și mai ieși la o porție de aer „curat” pe balcon, cel care te uiți cu jind la plăsuța bătrânei care vinde roșii sănatoase la colțul străzii, cel care te bucuri ca un copil când prinzi două ore pentru o tură cu bicicleta în afara cartierului, cel care citești o carte bună în loc să te uiți la televizor și, nu în ultimul rând, cel care stai în aceste clipe izolat în apartament și te întrebi cum mama zmeului ai ajuns în situația asta”, scrie arhitectul Eugen Vaida, președintele Asociației Monumentum, într-o postare pe Facebook. Acesta s-a mutat de la oraș într-un vechi sat săsesc din județul Sibiu, Alțâna. Eugen Vaida consideră că toți cei care s-au săturat de viața agitată de la oraș ar trebui să acționeze și să se reîntoarcă la sat, la natură și la liniște. Arhitectul mai atrage atenția și asupra faptului că, acum, oamenii își pot achiziționa case la prețul unei vacanțe în străinătate, iar oamenii nu mai depind atât de mult de oraș și își pot câștiga existența și în mediul rural. „Vă primim cu brațele deschise în satele noastre! Avem destule minunății de căsuțe vechi care așteaptă să fie salvate, amenajate și locuite în tihnă. Noi nu realizăm valoarea lor și vi le oferim la prețul unui sejur în Italia! Dacă vă grupați câte 5-6, cu atât mai bine. De ce? Pentru că de aici se poate începe schimbarea din interior a mentalității comunității, de care avem nevoie. Doar nu credeți că vă primim degeaba? Va trebui să învățați să purtați o discuție așezată cu vecinii, să le transmiteți copiilor noștri și părinților lor lucrurile minunate și nemaiauzite pe care le cunoașteți, să fiți modele și să vă implicați în deciziile comunității, iar atunci când copiii voștri vor crește, să nu vă plângeți de calitatea slabă a învățământului și să nu fugiți la oraș înapoi, ci să puneți mână de la mână ca să aduceți în sat cadre didactice competitive. Da, ați ghicit, statul nu va mișca niciun deget pentru facilitarea acestui lucru. Și încă ceva, avem propriile noastre cutume: întâi interesați-vă, ascultați și nu intrați direct cu bocancii...”, mai spune Eugen Vaida. „Invitație în mediul rural” este manifestul cu care Eugen Vaida a trezit interesul oamenilor din online. A stârnit reacții frumoase - multe distribuiți și tot mai multe dorințe de a afla mai multe detalii, de a face pasul de întoarcere la viața sătească. „la-ți o casă la țară și rău n-o să-ți pară!” ■

Surse: asociatiamonumentum.ro; turnulsfatului.ro, madr.ro, agrointel.ro

POEZIE

Nepăsarea...

Nicoleta TUDOR

E mută nepăsarea, strigoi neobosit
Ce sapă dăre-adânci în inima rănită,
S-a stins și felinarul, iar drumu-i părăsit
De orice vietate ce nu-i binevenită

O zi înegurată de gânduri obosite
Se stinge-n înserare, în vâlvația serii,
Când soarele-și mai lasă o rază să se uite
Spre cei ce mai trăiesc deși-s pradă durerii

Și plopilor rătăciți de mult și-au pierdut soții,
Tot dintr-o nepăsare a celor împietriți,
Care într-o secundă schimbat-au cursul sorții
De lăcomia vieții fiind înnebuniți

Iar luna... e mai tristă și mai întunecată
Cu fiecare zi ducând către eclipsă,
Iubirea ei de soare fiind nestrămutată
Soarele-i rămânându-i singura-astrală lipsă

Căci de va fi vreo clipă când nepăsarea lumii
Va plânge de durere trezită-n consecință,
De valul de durere va ști și umbra lunii
Iar timpul va fi scurt și vremea-i de căință.

Doi tei

Ioan GHEORGHIȘOR

Doi tei îmi străjuiau intrarea,
(Alți-s păziți de firoșii lei)
Doar unul cu miros inunda zarea;
N-am vrut să aflu care dintre ei.

Când l-au tăiat pe-ntâiul, într-o toamnă,
În mine parcă-nfipser-un cuțit,
Și cât de mult părea că ne condamnă
Bătrânul tei cu trupul ciopârțit!

Pe celălalt l-au doborât degrabă
Pe când uitase Cel de Sus de noi,
Dar sub zăpada moale și neghioabă
Părea că-s teferi teii amândoi.

Azi sunt pe casă câțiva porumbei,
Dar ea e tot mai tristă fără tei,
Unul avea parfumul de la zei,
Dar care, Doamne, care dintre ei...? ■

Director al Centrului Județean
pentru Conservarea și Promovarea
Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor:
Centrul Român pentru Inițiativă Socială

Editor coordonator:
Cătălin DRAGOMIR

Redactor șef:
George V. GRIGORE

Redactori:
**Cristina ANGHELUTĂ, Anica POPA,
Iulia GEORGESCU, Marius Florin VĂDUVA,
Alexandru LEOLEA, Livia Andreea NIȚĂ**

Foto:
George V. GRIGORE

DTP:
Dan DULGHERU

tipar - www.tipografiaLM.ro

Tel. **0371.084.001**;
e-mail: condeieilfovne@gmail.com
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

SAMER 2020 Stagiunea Artistică Muzicală Estivală a României 2020

Cristina ANGHELUȚĂ

500 de ani acestea se regăsesc în spațiu închis“, a declarat ministrul Culturii, Bogdan Gheorghiu. Stagiunea estivală de muzică și operă a României 2020 implică 11 instituții care vor organiza propria stagiune outdoor:

1. Centrul Național de Artă „Tinerimea Română“;
2. Corul Național de Cameră „Madrigal - Marin Constantin“;
3. Filarmonica „George Enescu“;
4. Opera Maghiară din Cluj-Napoca;
5. Opera Națională București;
6. Opera Națională Română din Cluj-Napoca;
7. Opera Națională Română din Iași;
8. Opera Națională Română din Timișoara;
9. Teatrul Muzical „Ambasadorii“;
10. Teatrul Național de Operetă și Balet „Oleg Danovski“ din Constanța;

11. Teatrul Național de Operetă și Musical „Ion Dacian“. Spectacolele organizate de aceste instituții vor fi promovate pe pagina de Facebook a Ministerului Culturii sub #SAMER, astfel încât publicul să poată avea acces la întregul program de spectacole care vor avea loc în această vară. ■

Ministerul Culturii a lansat, la 10 iulie, SAMER 2020 - Stagiunea Artistică Muzicală Estivală a României 2020. Întrucât starea de urgență și starea de alertă au generat noi reguli de petrecere a timpului liber, în condiții speciale, instituțiile de spectacol s-au adaptat și au descoperit noi spații urbane care să fie utilizate pentru evenimente de care publicul să se poată bucura în siguranță. „Îmi doresc ca toți managerii instituțiilor de spectacol să

găsească soluții creative și spații alternative pentru desfășurarea evenimentelor, dar fără a face rabat de la regulile de sănătate. În urma discuțiilor cu managerii de instituții culturale din subordinea Ministerului Culturii am pregătit această stagiune estivală, adaptată situației curente. Va fi o stagiune în aer liber care are potențialul de a atrage public nou. Să nu uităm că artele spectacolului au debutat acum mai mult de 2.500 de ani în aer liber și doar de

Timpromanesc.ro

„Maria, Regina României“, seară de film românesc pentru cinefilii italieni

Accademia di Romania in Roma, împreună cu Ambasada României în Republica Italiană și cu asociația culturală ProEvent au organizat, la 24 iulie 2020, de la ora 21.00, la Casa del Cinema (arena deschisă

„Ettore Scola“, Largo Marcello Mastroianni, 1 - Roma), o seară de film românesc. „Maria, Regina României“, peliculă lansată în 2019, se constituie într-o mărturie a tumultului social și a frământărilor politice trăite de Europa de la finele primului Război Mondial. Dar nu numai! În regia lui Alexis Sweet Cahill, filmul prezintă zbuluciumul celei mai iubite regine a românilor, iubită tocmai pentru că se identifică cu durerea și cu nevoile unei țări aflate în război, în pericol de a-și pierde integritatea și granițele. Prezintă un moment istoric crucial, primăvara anului 1919 - anul Conferinței de Pace de la Paris. Personaj cheie, iubit, controversat, dar și invidiat, Regina Maria a știut să își folosească toate atuurile și în special „arma“ cea mai puternică de pe pământ - iubirea - pentru înfăptuirea visului nostru secular, România Mare. Proiecția filmului a fost făcută cu subtitrare în limba italiană. ■

„Casa cu păpuși“, în premieră internațională la International Film Festival de la Sarajevo

Debutul în regie al directorului de imagine Tudor Platon, documentarul „Casa cu păpuși“ / „House of Dolls“, va avea premiera internațională la Sarajevo International Film Festival (14-21 august 2020).

Producția semnată de microFilm și Film Cartel a fost inclusă în competiția de documentare în cadrul celei de-a 26-a ediție a prestigiosului eveniment. „Casa cu Păpuși“, o incursiune într-un univers special: vacanța anuală a unor femei de 70 de ani, a fost proiectat în avanpremieră națională în cadrul Festivalului Internațional de Film Transilvania, în secțiunea „Zilele Filmului Românesc“, eveniment ajuns la cea de-a XIX-a ediție, desfășurat între 31 iulie și 9 august, la Cluj-Napoca. Departate de bărbați și de lumea dezlănțuită, Cica, Nana și prietenele lor se izolează voluntar într-o vilă de pe Valea Oltului. Împreună împletesc pofta de viață cu amintirile, melancolia cu veselia, bârfele cu bancurile. Totul pentru a întreține iluzia că pentru ele timpul nu a trecut și că sunt aceleași fete tinere, frumoase și îndrăgostite din urmă cu 50 de ani.

Despre debutul său în regie, Tudor Platon declară: „Mereu mi-a plăcut să-i înregistrez pe cei apropiați, în special pe cei din familie. Simt că, prin intermediul unui aparat de înregistrat imagini sau

sunet, ei îmi dau voie să mă bag în sufletul lor, iar mie îmi place acolo. Bănuiesc că are de-a face cu ceva din copilărie, ceva ce mi-a rămas sau din contră, am pierdut și încerc să-l recapăt. Nici eu nu știu. Din același instinct am ajuns să îmi filmez și bunica, pe Cica, împreună cu prietenele ei, în timpul vacanței lor anuale la munte“. Tudor Platon este director de imagine, absolvent al secției de imagine de film din cadrul UNATC București. Filmografia lui cuprinde scurtmetraje precum „Cadoul de Crăciun“ (regia Bogdan Mureșanu, aflat pe lista scurtă a Premiilor Oscar 2020), „Toate fluviile curg în mare“ (regia Alexandru Badea, selectat la Cinefondation, Cannes 2016) și lungmetrajul „Să nu uciți“ (regia Gabi Virginia Șarga și Cătălin Rotaru, selectat în Competiția Oficială la Varșovia 2018). „Casa cu păpuși“ face parte dintr-un proiect mai amplu și foarte personal despre familia lui.

„Casa cu păpuși“ le are în distribuție pe Viorica Crăciun, Ileana Crăciun, Elena Laslu, Ana-Maria Bondar, Aura Chindea. Tudor Platon semnează regia, scenariul și imaginea, montajul a fost realizat de Natalia Volohova Deliu, iar de sunet s-a ocupat Ștefan Azaharioaie. Producători sunt Carla Fotea, Ada Solomon, Tudor Platon, Alexandru Solomon. ■

Timpromanesc.ro

S-a stins **Constantin Pivniceru**, longevivul director al studiourilor din Buftea

Profesorul Constantin Pivniceru, un pionier al cinematografeiei autohtone, ne-a părăsit la 19 iulie 2020, la vârsta de 94 de ani. El a desfășurat o îndelungată activitate didactică universitară și cinematografică la Studioul Sahia, director general al Studioului

cinematografic București, iar după 1990 a fost vicepreședinte al Uniunii Cineaștilor din România, anunță publicația Adevărul. Absolvent al Institutului Politehnic București (1949), Constantin Pivniceru a avut o activitate de 57 de ani în cinematografie. A participat la proiectarea și darea în funcțiune a Centrului de Producție Cinematografică de la Buftea, în cadrul căruia a îndeplinit diferite funcții de conducere. Din 1952, specialist în prelucrarea peliculei de film în laboratoarele din România, a activat ca șef laborator de prelucrare a peliculei (1954-63), șef serviciu tehnic (1963-65), director de producție al studioului (1965-68), director general adjunct (1968-70). A contribuit la perfecționarea procesului de prelucrare a peliculei „Agfacolor” și a introdus procesul KODAK „Eastman-color” în România. Din 1970 până în 1989, director general al Centrului de Producție Cinematografică „București” - Buftea și director general adjunct al Centralei „România-Film”. A contribuit tehnic și organizatoric la realizarea a peste

foto Facebook, B1.ro

Cristina ANGHELUȚĂ

450 filme artistice de lung metraj și seriale TV, alb-negru și color, produse în țara noastră sau în colaborare cu alte studiouri din Franța, Anglia, Germania, URSS, Ungaria, Cehoslovacia sau Italia. Specializări la studiourile „Mosfilm” - URSS (1954); „Pinewood” - Anglia (1965); „Hollywood” - SUA (1970); „Bavaria Film” - RFG (1970) și la firmele AGFA și KODAK. Din 1963, activitate didactică universitară la Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” București, profesor din 1977. Autor a cinci cărți de specialitate, a tradus

lucrări în domeniu, a publicat peste 300 de studii, articole și eseuri dedicate filmului, a participat la peste 50 de manifestări naționale și internaționale, promovând producția românească de filme. A susținut comunicări la congresele UNIA TEC (Union Internationale de Technique Cinématographique) - la Milano (1964) și Bruxelles (1968). Cineaștul Constantin Pivniceru a susținut înființarea Asociației Cineaștilor, iar după 1990 a participat decizional la dezvoltarea și funcționarea Uniunii Cineaștilor din România. ■

Cineclub '71 - Odă filmului de amatori

regizor Victor COLONELU, Tunari

În 1971, cu ocazia Festivalului Național de Film de Amatori de la Pitești s-a tipărit publicația „Cineclub 71”, în care un cineclubist cunoscut în branșă, Nae Comescu, cu un pic de umor și talent poetic, a scris „poemul” de mai jos, unde titlurile multor filme din arhiva cinematografică română a cineamatorilor au completat în mod fericit această „odă”. Iar eu am transcris-o pentru dumneavoastră:

Ultimele titluri...

Nae COMESCU

Ultimele „24 de ore”... După „Cafeaua de dimineață”, purtând pe buze „Zâmbet de primăvară”, membrii juriului au sosit în sala de proiecție pentru a acorda ultimele „Audiențe”. Mă mir că-i mai țin „Picioarele”. De unde-ar fi avut atâta „Putere”? Poate unde știu că de ei depind acum „Oameni și destine”. Se aproprie „Sfârșitul jocului” sau, cum se obișnuiește a se spune, se termină „Circul”. Se fac ultimii „Pași” pe „Diagrama” festivalului. Timp de trei zile, o

adevărată „Simfonie în alb-negru” și color, într-o admirabilă „Compunere” de genuri, a oferit un „Portret” amplu și divers al filmului de amatori autohton, constituind un excepțional „Reportaj” cinematografic. Ultimii concurenți au venit decizi să dea „Replica contemporană” antecesorilor, aducând cu ei „Tineretea uzinei” la care lucrează. Toți vedeau în realizările lor „Comori neprețuite”. E drept, existau și câțiva mai timizi care spuneau că „Buturuga mică”... Unii concurenți au venit și cu copii dorind să asigure „Schimbul

de mâine” al cineamatorismului. Una dintre speranțe, o bucată blondă cu bujori în obrăjori, mi-a spus că de abia așteaptă să ia vacanță, să plece să filmeze un „Reportaj din tabără”. Un cineamator piteștean, „Amicul meu cu chitară”, vorbindu-mi de la inimă la „Cuore”, mi-a mărturisit că dacă va fi premiat, va străbate „Italia în pas de dans”. Mi-a promis că-mi va expedia de acolo o „Scrisoare”. Altul ne-a invitat să-i fim „Oaspeți dragi la Tomnatic”. Cred că am să onorez invitația. Privind acolo „Cercul soarelui”, mă voi

simți „Un om la izvoarele frumosului”. Deocamdată stau cam prost cu „Bani”. O cineamatoare, subțirică ca o „Plantă firavă”, ne-a povestit cu haz „Aventurile lui Bobo” prietenul ei, relatând ce „S-a întâmplat în vagonul 14”, când veneau spre Pitești. Trecând printr-un tunel, compartimentul s-a umplut de „Fum”, iar Bobo, care stătea lângă fereastra deschisă, a beneficiat de o cantitate sporită de funingine. Uitându-se apoi în oglindă, a început să se întrebe de „Identitate”. Cineva se laudă că se va cățăra spre premii ca „Iedera”. Am auzit că se oferă pentru filmul botanic premiul „Nuca și aluna”. Poate-l va lua. Nu cred însă să aibă prea multe șanse, Întrucât s-a prezentat cu un „Reportaj la Lupeni”. Sosit la Pitești după ce reputaseră un remarcabil succes la festivalul internațional al cineamatorilor „Vaslui 1970”, unul era convins că va produce cu filmul său „Explozia” festivalului. După ultimul film al competiției, juriul a decis: „Opriți jocul!”. Noaptea târziu, s-a retras în atmosferă „Duhovnicească”, la „Cina” cea de taină. Punându-și „Masca” imparțialității, membrii juriului au început să aleagă „Bobul” de neghină.

Un indiscret care a tras cu urechea la ușă, urla înnebunit: „Am învins”! Iar noi, cei care am realizat acest buletin, făcând nopți albe îngheșuite într-o cameră, „Tre oameni și un dulap”, aducând acest ultim „Omagiu” festivalului, ne-am decis să plecăm „O zi la băi”, să ne odihnim „Și acum”.

Iată cum pasiunea cu care se lucra dădea naștere și la alte lucruri frumoase, iar noi, cineclubiștii, eram o mare colectivitate uniți prin acest hobby. ■

CULTURA, o necesitate pentru ilfoveni

La nivel european, componentele culturale sunt integrate în numeroase politici ale UE - educație, cercetare, politică socială, dezvoltare regională și relații externe, iar crearea și promovarea culturii în lumea interactivă și globalizată de astăzi evoluează în paralel cu tehnologiile media și tehnologiile digitale. În ceea ce privește politicile pentru cultură, UE promovează colaborarea între diferitele entități naționale și internaționale, considerând că politicile culturale joacă un rol important în afirmarea valorilor europene. Pentru perioada 2019-2022, UE a adoptat un plan de lucru pentru cultură, care are ca priorități sustenabilitatea în patrimoniul cultural, coeziunea și bunăstarea. Noua agendă europeană pentru cultură are în vedere crearea, prin cultură și educație, a unei societăți coezive și atractive și identifică trei obiective strategice, cu dimensiuni sociale, economice și externe

Strategia națională în domeniul culturii și patrimoniului național pentru perioada 2016-2022 consideră creativitatea drept esența ecosistemului cultural și definește cinci axe prioritare: Cultura - factor de dezvoltare durabilă, economie creativă, acces la cultură și diversitatea expresiilor culturale, cultura română în circuitul cultural internațional și capacitatea sectoarelor culturale și creative, fiecare dintre acestea răspunzând, într-un fel sau altul, celor trei obiective strategice europene.

În ceea ce privește strategia de dezvoltare culturală a Ilfovului, rămasă din perioada de programare anterioară (SDJ - 2020) sunt câteva capitole nerezolvate: promovarea unei oferte de servicii turistice și de agrement, conceperea și marcarea/semnalizarea traseelor turistice ale județului, amenajarea și dotarea siturilor naturale cu potențial turistic, inventarierea și documentarea siturilor de patrimoniu natural și construit din județ (aici există în derulare, cu finanțare europeană, câteva proiecte), reabilitarea și valorificarea culturală și turistică a Palatului Ghica din Căciulați și crearea Parcului Mini-România.

Asta poate și pentru că în precedenta Strategie de Dezvoltare a Județului Ilfov (2014-2020) elementele culturale au fost subreprezentate.

Noua strategie de dezvoltare (2020 - 2030) face un pas înainte prin faptul că identifică accesul la cultură în piramida nevoilor sociale și, în interdependență cu alte sectoare, include domeniul cultural printre obiectivele specifice, la poziția 4 (din 8) - **Protejarea mediului ambiant, punerea în valoare a spațiului public, a patrimoniului cultural și a peisajului**. Abordarea pare a fi în special pe dimensiunea economică a culturii, pentru că patrimoniul (natural sau construit) este văzut ca o importantă resursă turistică pe care să se sprijine dezvoltarea ofertei culturale.

Despre spații de întâlnire, bibliotecă, spații culturale și de recreere

Regiunea București-Ilfov este cea mai semnificativă aglomerare urbană din România, cu tendință de creștere a populației și o mișcare bidirecțională continuă între Capitală și localitățile ilfovene (din perspectiva locuință-loc de muncă, dar și pentru scopuri legate de educație, sănătate, cumpărături, recreere, distracții).

Pornind de la analiza nevoilor grupurilor (așa cum sunt identificate pe modelul piramidei lui Abraham Maslow care continuă să fie folosită în științele sociale de peste 70 de ani), noua Strategie de Dezvoltare a Județului Ilfov a identificat piramida nevoilor ilfovenilor grupate în următoarele categorii:

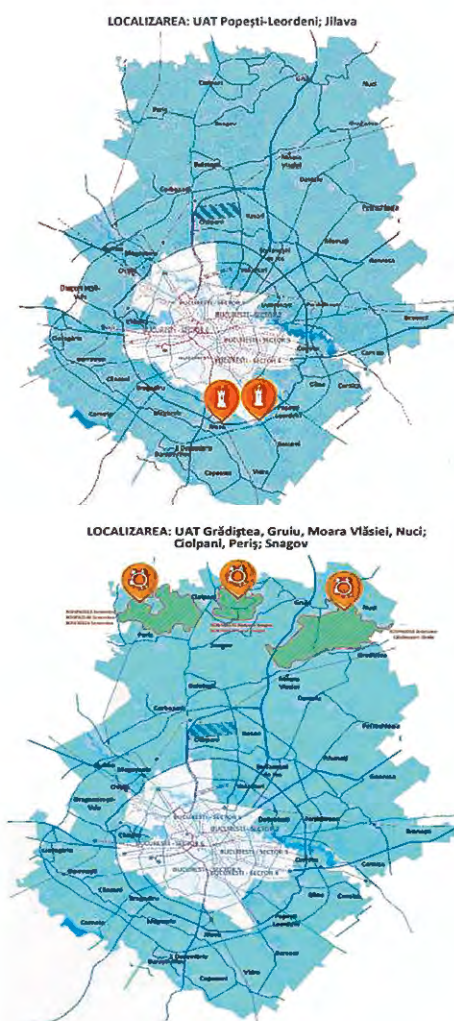
- Oportunități de locuri de muncă
- Locuințe și infrastructură de bază (utilități publice), susținute de servicii de educație și sănătate de calitate, de servicii sociale
- Conectivitate - accesibilitate și mobilitate în teritoriu pe căi și mijloace de transport diverse și căi de comunicație

- Bună guvernare și o administrație eficientă și eficientă, care să ofere servicii publice de calitate, să răspundă eficient nevoilor locale, să păstreze canale deschise de comunicare și să implice populația în decizia de interes public
- **Calitatea vieții - mediu curat, spații publice atractive, design urban de calitate, clădiri frumoase, o viață culturală înfloritoare, oportunități de divertisment etc.**

Amplasarea Capitalei chiar în centrul județului Ilfov este o provocare majoră pentru viitoarea strategie de dezvoltare culturală a județului, pentru că oferta culturală generoasă a Bucureștiului este un puternic competitor în domeniul cultural (și nu numai).

În cadrul unei întâlniri care a avut loc la sfârșitul anului 2018 la sediul CJ Ilfov, pentru identificarea activităților, evenimentelor și serviciilor culturale la nivelul județului Ilfov, s-a discutat despre necesitatea unor noi inițiative culturale desfășurate pe lângă agenda culturală tradițională, dar și despre nevoia unor intervenții de revitalizare și valorificare a unor clădiri cu valoare arhitecturală deosebită sau monumente istorice aflate pe teritoriul județului - Conacul Oteteleșanu, Mănăstirea Căldărușani, Palatul Brâncovenesc, Ansamblul Știrbei, Conacul Constantin Cantacuzino (fostul sediu al CJ Ilfov). De asemenea, a fost punctată oportunitatea valorificării multiculturalismului, având în vedere existența, în Ilfov, a comunităților bulgară (Popești-Leordeni, Pantelimon și Măgurele) și romă (Afumați sau Vidra).

Pornind de la actuala configurație teritorială și existența localităților ilfovene care concentrează spații rezidențiale în jurul Bucureștiului, noua SDJ-2030 propune dezvoltarea unor centre secundare adiacente șoselei de centură care să aibă și un rol cultural, importante în deservirea marilor cartiere de locuințe dezvoltate în ultimii ani. Centrele propuse consolidează zone de polarizare conturate, precum Măgurele, Mogoșoaia-Buftea, Moara Vlăsiei, Brănești-Cernica, Berceni,

Popești-Leordeni. Funcțiunile propuse pentru aceste centre sunt cu rol comunitar, având dotările esențiale pentru asigurarea unei bune calități a vieții locuitorilor - spații de întâlnire, bibliotecă, spații culturale și de recreere.

Una dintre problemele identificate în noua strategie de dezvoltare are în vedere faptul că oferta culturală se adresează în acest moment în special comunității locale și are un număr redus de facilități culturale specializate cu rol supraterritorial și evenimente de interes regional, național și internațional. Soluția identificată pentru rezolvarea acestei situații este dezvoltarea ofertei culturale, sportive și de agrement/petrecere a timpului liber, concomitent cu protecția și valorificarea durabilă a patrimoniului cultural, realizabile prin construirea/reabilitarea/modernizarea/dotarea centrelor/căminelor culturale, bibliotecilor ori muzeelor existente și prin stabilirea unei agende culturale proprii a județului Ilfov.

Proiectele VIP

Lista scurtă de proiecte ale Consiliului Județean Ilfov din noua strategie de dezvoltare propune trei proiecte culturale - *Monografia județului Ilfov, inclusiv o colecție de legende locale, Proiecte multianuale de construire, modernizare și dotare a caselor de cultură și a centrelor/căminelor culturale din județul Ilfov și elaborarea și promovarea unei agende culturale multianuale a județului Ilfov*. Proiectele VIP (cele mai importante) incluse explicit în noua strategie de dezvoltare a județului sunt în zona Popești-Leordeni - Jilava (Reabilitarea și reconversia funcțională a forturilor din Centura de fortificații aflată în Popești-

Leordeni și Jilava) și conservarea și valorificarea durabilă în scop recreațional a patrimoniului natural (zona Grădiște - Căldărușani - Dridu - Gruia - Moara Vlăsiei - Nuci - Ciolpani - Periș - Pădurea Snagov și Lacul Snagov).

Marian Petrache, președintele CJ Ilfov: Ilfovul trebuie să devină atractiv pentru mediul de afaceri și vizitatori

La 17 iunie a.c. a avut loc dezbateră publică online privind Strategia de Dezvoltare a Județului Ilfov. Marian Petrache, președinte CJ Ilfov: „Strategia este un document de planificare a investițiilor de capital. În prima fază se face o poză a situației actuale și, în baza viziunii pe care ți-ai propus-o, stabilești obiectivele fundamentale pe care vei să le atingi și descoperă proiectele prin care vrei să ajungi la obiectivele pe care ți le-ai propus. Dincolo de cei opt ani de mandat, dincolo de investițiile pe care le-am făcut, cel mai mândru sunt de aceste documente, pentru că este pentru prima dată când județul Ilfov are tot ceea ce îi trebuie la îndemână astfel încât să aibă o dezvoltare durabilă, sănătoasă. Cu alte cuvinte, viziunea pe care noi ne-am propus-o - Ilfov, un județ al dialogului și al polarizării inteligente - să fie posibilă, să facem un județ competitiv, durabil și incluziv. Strategia scoate la iveală o serie de proiecte stabilite în baza cercetării făcută de Banca Mondială, a discuțiilor purtate cu mediul de afaceri, cu cetățeni din Ilfov, proiecte care depășesc 800 mil. de euro. Prin strategie ne-am stabilit două obiective fundamentale: creșterea calității vieții și transformarea Ilfovului într-un județ atractiv pentru mediul de afaceri și vizitatori”.

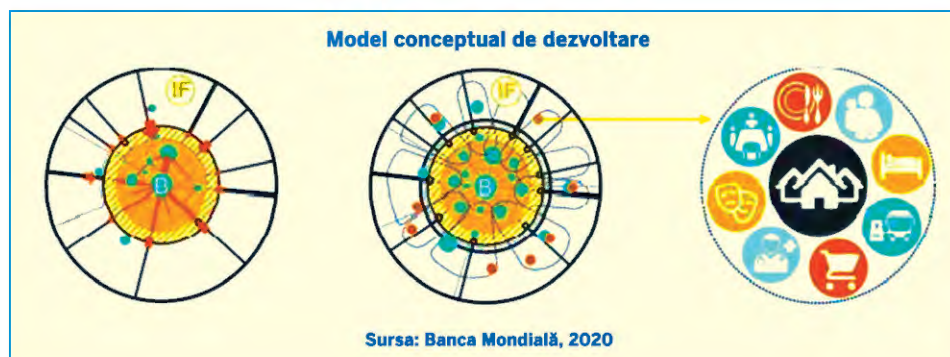
Petre Popeangă, vicepreședinte al CJ Ilfov: Cultura, indicator al calității vieții și bunăstării

Petre Popeangă, vicepreședinte al CJ Ilfov: „Din perspectiva calității vieții, ca element definitoriu al bunăstării stabilit de Eurostat, calitatea aerului, calitatea apei, calitatea alimentelor și calitatea culturii, cu cele două componente - educația și învățământul - sunt indicatori definitorii pentru orice comunitate.

Din această perspectivă, noua strategie de dezvoltare nu vine pe un vid, ci pe o situație bună economică, socială și chiar politică a județului Ilfov. Proiectele de mare infrastructură arată preocuparea administrației locale pentru creșterea calității vieții comunității ilfovene”. ■

Antuaneta ROȘIORU

Sursa: Banca Mondială, 2020

Port popular ilfovean la Ciolpani

Echipa celor de la Piscu, pornită pentru inventarierea patrimoniului rural, material și imaterial din județul Ilfov, a descoperit pe parcursul anului 2019 câteva elemente de port popular care

merită să fie menționate. Este vorba despre podoabele aflate pe poale de cămașă femeiască de la Lupăria (sat din comuna Ciolpani), cusută la începutul secolului al XX-lea, pe pânză de casă. Cine

găsește prin lăzile bătrânilor piese de port autentic este important să le păstreze și să comunice cu cei care se ocupă cu conservarea și punerea în valoare a acestora. În ciuda faptului că portul ilfovean, în ansamblul lui, s-a pierdut demult dată fiind apropierea de București, în unele sate au fost femei care au cusut straie până prin anii '60 ai secolului trecut.

Cel de al doilea exemplu este o cămașă cusută la Piscu (sat din comuna Ciolpani), undeva la începutul secolului al XX-lea. Pe aceasta apar semne solare, pristolnice și fluturi (paiete metalice), toate prinse într-un labirint roșu, desfășurat pe pânza fină. O cămașă care degajă eleganță și solemnitate regală, dar cusută de mâini harnice de țărancă adevărată. ■

George V. GRIGORE

George V. GRIGORE

„Cameră bătrânească“ la Piscu

Echipa celor de la Piscu, pornită pentru inventarierea patrimoniului rural, material și imaterial din județul Ilfov, a redescoperit, în 2019, o așa zisă „Cameră bătrânească“, chiar în sat.

Rareori mai găsim pe alocuri astfel de odăi prin casele ilfovene, care ne oferă lecții de funcționalitate, minimalism și chiar eleganță, combinate în doze subtile. Prin ornamentarea celor expuse se crea un interesant contrast cu pereții văruiți în alb. Se simțea căldura radiantă a sobei cu lemne și mirosul discret de gutui și busuioc. Un ceai și o vorbă bună completau atmosfera de pace... ■

Remember - Proiecte și evenimente organizate de CJCPCT Ilfov în 2019

14 premii pentru elevii ilfoveni la Olimpiada „Meșteșuguri artistice tradiționale“, faza națională, ediția a XXIV-a de la Sibiu

Muzeul Astra din Sibiu a găzduit, în perioada 24 - 28 iulie 2019, a XXIV-a ediție a fazei naționale a Olimpiadei „Meșteșuguri artistice tradiționale“. Ediția a reunit 250 de participanți, din 31 de județe, București, dar și din străinătate - Suedia, Bulgaria, Republica Moldova, R.P. Chineză. Cu acest prilej, vizitatorii au putut participa și la workshop-urile interactive, iar micii meșteșugari în straiele specifice locurilor de origine, au animat muzeul prin atelierele interactive, atât în spațiile pavilionare (24 iulie), cât și prin gospodăriile din Muzeul în aer liber din Dumbrava Sibiului (25-28 iulie). Spectacolele folclorice au avut loc la 27 iulie, având ca invitați ansamblurile folclorice de copii din Miercurea Sibiului, Șeica Mare, Săcădate și Palatul Copiilor Sibiu.

Revenind la Olimpiadă, elevii înscriși în concurs au participat la diferite secțiuni - țesut la război vertical și orizontal, brodat, cusut, confecționat piese de port popular, confecționat podoabe, confecționat păpuși în port popular, confecționat opinci, dantelă cu ciocănele, ciucuri pe chelțeu, împletit, împletit fibre vegetale, prelucrarea artistică a lemnului, sculptură lemn, sculptat icoane de vatră, xilogravură, pirogravură, metaloplastie, prelucrarea cornului, prelucrarea metalului, încondeiat ouă, pictat icoane pe sticlă și pe lemn, pictură naivă, ceramică figurativă, modelat ceramică, olărit, confecționat măști, artă decorative. La 28 iulie a avut loc festivitatea de închi-

dere pe scena de pe lacul din Muzeul în aer liber, unde au fost așteptați pentru o prestație artistică membrii Ansamblului Folcloric „Valea Sadului“.

Și în acest an, s-a desfășurat, în paralel cu Olimpiada, cea de a XI-a ediție a Taberei de meșteșuguri „Fără limite - Împreună întru tradiție“, dedicată copiilor și tinerilor cu dizabilități din întreaga țară. Din Ilfov au fost prezenți 14 elevi, toți premiați pentru activitatea prestată: Matei Andrada Maria de la Școala Gimnazială „Prof. Ion Vișoiu“ din Chitila (clasa a VII-a), care a luat Premiul I cu Pictură naivă pe sticlă (profesor îndrumător Duminică Vasilica Ștefania); Rusu Alexandra Ioana de la Palatul Copiilor și Elevilor Ilfov

(clasa a IX-a), care a luat Premiul II cu Icoană pe sticlă (prof. îndrumător Flore Laura); Florea I. Alexandru Mihai, de la Școala Gimnazială Nr. 1 Bufta (clasa a VII-a), care a luat Premiul I cu Pictură naivă pe lemn (prof. îndrumător Badea Mihnea); Ticu Alexandra Ruxandra, de la Școala Gimnazială Nr. 1 Bufta (clasa a VIII-a), care a luat Premiul I cu Pristolnic/Obiect de cult decorat (prof. îndrumător Badea Mihnea); Sava Andreea (din Chitila), din partea Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, care a luat Premiul I cu Icoană pe sticlă (îndrumător Popa Anica); Mușat M. Adriana Nicoleta de la Școala

Gimnazială Nr. 2, Voluntari (clasa a VII-a), care a luat Premiul II pentru Icoană pe sticlă (îndrumător prof. Arsene Iuliana); Voicu Maria de la Școala Gimnazială „Prof. Ion Vișoiu“ din Chitila, care a luat Premiul I cu Icoană pe sticlă (profesor îndrumător Palamar Anca Laura); Popa Ana Izabela de la Liceul Teoretic „Ioan Petruș“ Otopeni (clasa a VII-a), Premiul II pentru Pictură pe sticlă (prof. îndrumător Popescu Roxana Marcela); Ispas S. Denisa - Gabriela de la Școala Gimnazială Nr. 1, Voluntari (clasa a VI-a), care a luat Premiul II pentru Pictură pe pânză (îndrumător prof. Irinia Eugenia); Gheorghita Maria Theodora de la Școala Gimnazială Nr. 1, Bufta (clasa a VII-a), cu Premiul III, luat pentru Pictură pe lemn (prof. îndrumător Badea Mihnea); Nedelea Matei de la Palatul Copiilor și Elevilor (Colegiul „A.D.Xenopol“, clasa a IX-a), Premiul II pentru Icoană pe lemn (prof. îndrumător Flore Laura); Grigore Nicoleta din partea Liceului Teoretic „Radu Popescu“ din Popești - Leordeni (clasa a II-a), Premiul III pentru Cusături (prof. îndrumător Dragne Daniela Florica); Banyai Z. Teodora din partea Școlii Gimnaziale Nr. 1, Voluntari (clasa a VIII-a), Premiul III pentru Cusături / Confectionat piese de costum popular - ie (prof. îndrumător Arsene Florentina); Popescu Cristian Călin din partea Liceului Teoretic „Ioan Petruș“ Otopeni (clasa a V-a), Premiul II pentru Măști (prof. îndrumător Popescu Roxana Marcela). Felicitări pentru elevii ilfoveni talentați, profesorii lor îndrumători și toți aceia care fac astfel ca tradiția și meșteșugurile să meargă pe mai departe, spre o clară continuitate și evoluție a omului și a societății umane, dar nu numai virtuală, ci și „împletită“ cu emoție, dragoste și mult suflet.

Anul acesta coronavirusul a amânat Olimpiada „Meșteșuguri artistice tradiționale“. Sperăm într-o reluare cu succes a acestei minunate olimpiade naționale a tradițiilor, așteptată de sute de elevi, iubitori ai tradițiilor strămoșești și a menținerii acestora în viață, cu eforturi și pasiune adevărată. ■

George V. GRIGORE

„Buftea Live“ la Centrul Cultural din localitate

Când puteau să fie alese aceste momente unice de melancolie și virtuozitate dacă nu acum în plină pandemie. La inițiativa directorului Centrului Cultural Buftea, Robert Nagy, a fost „instituită” stagiunea „Buftea Live”. Stagiunea prezintă concerte camerale, jazz și muzică tradițională, la orele prânzului. Astfel, pianistul „londonez” Radu Stoica a oferit un recital de pian, la Centrul Cultural Buftea, în cadrul unui eveniment privat, la 10 iulie, în direct. Înregistrarea a putut fi revăzută vineri 17 iulie. Radu Stoica este un pianist bucureștean aflat acum între două școli importante. Fost elev la

Colegiul Lipatti, a învățat la Londra la The Purcell School, iar acum este admis la Royal College of Music. Înainte de a pleca la Londra, Radu Stoica a oferit acest recital în Stagiunea Buftea Live. În program: Johann Sebastian Bach - Concert italian BWV 971, Ludwig van Beethoven - Sonata pentru pian No. 12 Op. 26 și Frédéric Chopin - Barcarolle, Op. 60. Au putut fi ascultate aceste lucrări în direct pe Facebook, iar după o săptămână reascultate la TV Sud Est. Un alt recital de pian a fost oferit de Viniciu Moroianu. În program: L.V. Beethoven, Sonata pentru pian No. 28 Op. 101 în La major

și Treizeci și trei de variațiuni pe un vals de Diabelli, op.120. „Am avut un mediu ideal în familie, am fost înconjurat de iubitori de muzică. Atât tata cât și unchiul m-au ajutat foarte mult. Am avut pian în casă de când mă știu, am avut pick-up în casă de când mă știu. Muzica răsună tot timpul la noi în casă! Iar tata, deși a profestat toată viața arhitectura, a avut un talent deosebit în muzică, cânta bine la pian, compunea, este autorul a două cărți de muzicologie. Mi-a dăruit totul! În același timp, am avut în casă o bibliotecă vastă, așa că am îmbrățișat de timpuriu fenomenul artistic în ansamblul lui. Am avut,

iarăși, norocul ca, de la vârste mici, niște mari maeștri să stea benevol în preajma mea. De la 9 ani am avut privilegiul de a lucra cu Doru Popovici, mai târziu cu Pascal Benteoiu, cu dirijorul Constantin Bugeanu. Pe toți i-am cunoscut grație profesoarei mele de pian, Marta Paladi. Aveam foarte multă nevoie de acești magiștri. Astfel de discipline se predau, în învățământul oficial, doar de prin clasa a IX-a mai de mult și abia în facultate acum. Pregătirea unui tânăr s-a tot redus. Or, eu am avut un sprijin extraordinar și nu-mi pot imagina devenirea mea muzicală fără aceste completări esențiale, cu mult peste cele oferite de învățământul muzical” (text preluat din trenulnostru.ro). Viniciu Moroianu s-a născut în București, în 1962, într-o familie de artiști. A manifestat de timpuriu înclinații pentru compoziție și literatură. A absolvit, în orașul natal, cursul de pian liceal cu Marta Paladi și universitar cu Gabriel Amiraș. De asemenea, a studiat armonia cu Doru Popovici și Pascal Benteoiu, precum și dirijatul cu Constantin Bugeanu. A susținut primul său recital la vârsta de zece ani, iar patru ani mai târziu a debutat ca solist cu orchestră. Are un repertoriu vast, incluzând prime audiții și lucrări ample mai rar abordate, precum Variațiunile „Goldberg” de Bach, Variațiunile „Diabelli” de Beethoven, sau „Sonata a opta” de Prokofiev. Deține două integrale Beethoven: lucrările concertante, la Râmnicu Vâlcea (2008-2009), și Sonatele pentru pian și vioară, cu Cristina Anghelescu, la Iași și Radio România (2010). A înregistrat „Integrala creației pentru pian solo” de Lipatti, în premieră absolută (2019). Ca partener de lied a colaborat cu artiști precum Eduard Tumagian, Leontina Văduva, George Crăsnaru sau Georgeta Stoleriu. A participat la festivalurile internaționale „George Enescu” (opt ediții), „Dinu Lipatti” (trei ediții), „Academia Sighișoara” (unsprezece ediții), precum și la Besancon, San Jose, Graz, Chișinău și Bratislava. A cântat pe scene din Grecia, Elveția, Franța,

George V. GRIGORE

Italia, Germania, Spania, Belgia, Danemarca, Luxemburg, Ungaria, Ucraina, Republica Moldova, Bulgaria. A concertat cu toate orchestrele din România, precum și cu ansambluri din Marea Britanie, Austria, Elveția, Republica Moldova și Bulgaria. A fost transmis în direct prin EBU (1995, 2007, 2013) și la Radio „Bartok” - Budapesta (1995). A apărut ca pianist în programele unor televiziuni din Franța și S.U.A., precum și la BBC. A realizat înregistrări la Radio România și Casa „Electrecord” (LP Brahms, cu violoncelistul Attila Szekely, 1981; LP Enescu, 1988; CD Enescu, 2011, incluzând două premiere camerale discografice). De asemenea, numele său figurează pe CD-uri editate la „Agora” - Grecia (1996), „Eurostar” (2015) și „Casa Radio” (2017). A îngrijit ediții princeps ale unor lucrări de Dinu Lipatti și Radu Paladi, la Editura Muzicală și GrafoArt. Este membru fondator al Societății Române Mozart (1991). În anul 2005 a obținut titlul de Doctor în Muzică, cu teza „Două secole de gândire componistică reflectate în creația pentru pian solo a lui Dinu Lipatti”. Între discipolii săi se numără Mihai Ritivoiu, Andrei Licareț, Silvan Negruțiu, Ana Silvestru, Abel Corban, Maria-Diana Petrache. Din 2011 este membru în Consiliul director al Uniunii Muzicienilor Interpreți din România, în 2017 fiind ales vicepreședinte. Prin stagiunea „Buftea Live” acorduri serenissime și vibrații elevate ne-au însoțit în aceste momente de izolare, momente de regăsire a eului nostru uitat cândva în viteza cu care ne mișcăm în ziua de astăzi spre zările unui viitor care devine din ce în ce mai virtual. ■

Surse: wikipedia.ro, trenulnostru.ro

Icoana transilvăneană, deslușită publicului din Spania printr-o expoziție-video

„Museikon - o istorie a icoanei transilvănene”, expoziție care include obiecte de cult, cărți, icoane pe lemn și pe sticlă din secolele XVI-XVIII și prima jumătate a secolului al XIX-lea, este prezentată, în colaborare cu Muzeul Național al Unirii din Alba Iulia, sub patronajul Ambasadei României în Regatul Spaniei și al Episcopiei Ortodoxe Române a Spaniei și Portugaliei pe rețelele sociale ale Institutului Cultural Român de la Madrid. Expoziția poate fi vizitată în clădirea Museikon, care se află în interiorul cetății „Alba Carolina”, la baza bastionului Sf. Mihail din Alba Iulia. Clădirea muzeului are, asemenea orașului Alba Iulia, o istorie bimilenară, datând încă din vremea Imperiului Roman și a fost martor al evenimentelor care au marcat istoria națională a României. În contextul actual, expoziția poate fi urmărită pe paginile de Facebook, Twitter și canalul YouTube ale Institutului Cultural Român de la Madrid și ale partenerilor de proiect, în perioada 23 iulie - 28 august, sub forma unui reportaj sugestiv în limba română, cu subtitrare în spaniolă, ce creează atmosfera unei vizite virtuale ghidate la primul muzeu de artă sacră din România - Museikon, inaugurat în 2017. Curatoarea expoziției este Ana Dumitran, muzeograf la Muzeul Unirii. Publicul este invitat să descopere, în prezentarea video, obiecte de patrimoniu de o valoare inestimabilă, precum cea mai veche carte tipărită și păstrată în limba română, într-o ediție bilingvă, (română și slavonă) a Evangheliei după Matei, tipărită în anul 1551; valorosul exemplar,

cu o ferecătură specială, din Evanghelia greco-română tipărită de Sfântul Antim Ivireanul la București în 1693; cea mai numeroasă și mai frumoasă colecție de icoane a pictorului Ioan Pop de la Făgăraș, cel mai mare artist pe sticlă (din perioada 1833-1852 aproximativ); iconostasul ce provine din biserica din Blaj-Tiur (zugrăvit de un ucenic al maestrului Simion Silaghi în jurul anului 1810), remarcabil prin motivele ornamentale sculptate; două icoane din secolul al XVI-lea, adevărate capodopere ale artei post-bizantine; icoane transilvănene pe lemn din secolul al XVIII-lea, multe realizate de maestrul Simion Silaghi, din ce în ce mai apropiate de portret, precum și alte artefacte. Arta sacră este un reper cultural și identitar important al României, iar obiectele prezentate în această expoziție sunt mărturii ale unor momente istorice relevante și adevărate opere de artă, pe lângă rolul de obiecte de cult pe care l-au îndeplinit. ■

Timpromanesc.ro

Au fost reluate lucrările la Crucea Eroilor Români, de pe Caraiman

La 9 iulie au fost reluate lucrările de reabilitare a „Crucii comemorative a Eroilor Români din Primul Război Mondial”, monument istoric situat în Munții Bucegi, la altitudinea de 2.291 metri în apropiere de Vârful Caraiman.

Lucrările au intrat în conservare la 2 decembrie 2019, după ce au fost efectuate măsurile specifice de pregătire a monumentului pentru anotimpul rece. În acest an, vor fi sablate ultimele tronsoane metalice, soclul și platforma de acces la monument, va fi acoperită anticoroziv întreaga structură metalică și se vor finaliza amenajările interioare. De asemenea, se vor monta lămpile electrice și instalațiile interioare de iluminat și va fi realizată instalația de ventilație în subsol. Periodic, echipa de implementare a proiectului efectuează vizite de lucru la Monument, pentru verificarea stadiului lucrărilor. Valoarea proiectului este de 19.159.031, 29 lei, dintre care 15.946.043,78 lei reprezintă finanțare din fonduri europene, iar 3.212.987,51 este valoarea cofinanțării proprii pentru cheltuieli eligibile și neeligibile. Proiectul este implementat de Secretariatul General al Ministerului Apărării Naționale, cu sprijinul Direcției Domenii și Infrastructuri. Obiectivul general al proiectului este promovarea istoriei și identității naționale prin conservarea, protejarea și valorificarea unui monument cultural și istoric

de referință pentru România, Crucea comemorativă a Eroilor Români din Primul Război Mondial, iar obiectivele specifice vizează, pe de o parte, restaurarea, reabilitarea, conservarea monumentului și amenajarea unui spațiu expozițional în cadrul monumentului și, pe de altă parte, creșterea numărului de vizitatori la monument cu minim 6%, în primul an după finalizarea lucrărilor de intervenție.

Monumentul, inclus în Cartea Recordurilor

Oricine se apropie de Valea Prahovei dinspre Câmpina, la un moment dat începe să întrezărească pe partea stângă, sus deasupra abruptului munților Bucegi, în dreptul orașului Bușteni, Crucea Eroilor Neamului. Seara, prezența acesteia este și mai evidentă, prin iluminarea de care are parte. Acesta este un monument construit între anii 1926-1928 pe Muntele Caraiman, la altitudinea de 2.291 m, pentru a cinsti memoria eroilor neamului căzuți în Primul Război Mondial. La baza vârfului Caraiman se află orașul Bușteni. Denumirea monumentului este Crucea Eroilor Neamului, dar popular este denumit Crucea de pe Caraiman, fiind trecut pe lista monumentelor istorice cu codul PH-IV-m-A-16887. Acest monument a fost desemnat de Guinness World Records ca fiind cea mai înaltă cruce din lume amplasată pe un vârf montan. Crucea Eroilor Neamului este situată în șaua masivului

Caraiman, chiar pe marginea abruptului către Valea Seacă, la altitudinea de 2.291 m, fiind unică în lume atât prin altitudinea amplasării, cât și prin dimensiuni: crucea propriu-zisă are o înălțime de 28 m și două brațe de câte 7 m fiecare. Monumentul era cea mai înaltă construcție din lume la vremea respectivă, de acest fel, situată la o astfel de altitudine. Lățimea stâlpului vertical este de 2 m, lungimea brațelor orizontale până în axul stâlpului fiind de 7 m, iar latura unui ochi pătrat de zăbreă este de 2 m. Crucea este executată din profile de oțel, fiind montată pe un soclu din beton armat placat cu piatră, înalt de 7,5 m. În interiorul acestuia se află o încăpăre care a adăpostit inițial generatorul de energie electrică ce alimenta cele 120 de becuri de 500 W de pe conturul Crucii. Crucea Eroilor Neamului a fost construită între anii 1926-1928, pentru a cinsti memoria eroilor ceferiști căzuți la datorie în Primul Război Mondial, în luptele împotriva armatelor Puterilor Centrale. Crucea a fost înălțată la inițiativa Reginei Maria și a Regelui Ferdinand I al României, cu scopul de a fi văzută de la o distanță cât mai mare.

Un vis pe care l-a avut Regina Maria a României

Unele legende susțin că acest monument s-a realizat în urma unui vis pe care l-a avut Regina Maria a României. Munții Bucegi reprezentați prin vârful Caraiman au fost stropiți de sânge românesc în Primul Război Mondial. Pentru construcția monumentului s-a ales vârful secundar al Caraimanului (2291 m), deoarece, dacă s-ar fi construit monumentul pe vârful principal (2325 m), Crucea nu ar mai fi fost vizibilă decât din apropiere, de pe platou. Proiectul ansamblului a fost realizat de arhitecții români Georges Cristinel și Constantin Procopiu. Construcția monumentului a început în 1926 și s-a finalizat în august 1928. Regina Maria a urmărit îndeaproape execuția până la finalizarea ei. Inaugurarea și

sfințirea monumentului au avut loc pe data de 14 septembrie 1928, de Ziua Sfintei Cruci. Lucrările efective au fost executate de Direcția de Poduri din cadrul C.F.R. prin secțiile L1 și L 5 din Sinaia.

Proiectul de rezistență a fost întocmit de către inginerii Alfred Pilder și Teofil Revici, diriginte de șantier a fost Nicu Stănescu și șef de șantier maestrul V. Bumbulescu. Fondurile necesare construcției au fost obținute din diferite surse și prin donații de la firme particulare și instituții de stat. Monumentul a fost confecționat din traverse metalice îmbinate prin nituire într-o rețea. Construcția propriu-zisă a fost realizată efectiv de către Societatea Cultul Eroilor, fiind mobilizați și un număr mare de tineri. Sculele, lemnul, piesele metalice componente și restul materialelor necesare au fost transportate cu trenul până la stația CFR Bușteni. De aici, o parte dintre traversele metalice și celelalte materiale de construcție a fost transportată de care cu boi pe ruta Bușteni - Sinaia - Vf. Păduchiosul - Vf. Dichiu - Platoul Bucegi - Vf. Caraiman, iar restul materialelor, cu funicularul Fabricii de Hârtie Bușteni. Funicularul a transportat piesele pe Valea Jepilor până în Cantonul Schiel - pe Platoul Bucegi, de unde au fost duse pe cărări înguste cu caii și măgarii până în vârful Caraiman.

Deoarece numărul căruțelor din zonă era insuficient, o bancă a acordat un credit cu dobândă mică pentru achiziționarea altora. Drumul era anevoios, o căruță neputând face într-o săptămână mai mult de două-trei transporturi. Pentru punerea la dispoziție a propriilor atelaje, căruțașii - dintre care memoria localnicilor păstrează și astăzi numele celor din familia Clinci, din Sinaia - erau plătiți cu bani, câteva brațe de fân și hrană. Soclul crucii a fost realizat în anul 1930 din beton armat îmbrăcat în piatră de calcar fasonată și îngrijit rostuită, fiind construit la doi ani după sfințirea Crucii. Pentru o mai bună încastrare a ei, inițial crucea a fost introdusă direct în stâncă. Grinzile Crucii sunt confecționate din zăbrele, gurile dintre bare putându-se umple iarna cu zăpadă înghețată. La început iluminatul monumentului s-a făcut cu ajutorul unui generator de energie electrică (localizat în soclul din beton armat) și al 120 becuri de câte 500 W. În anul 1939, Crucea a fost racordată la sistemul energetic național. S-a renunțat astfel la generator ca sursă de iluminare și s-a apelat la sursa cu care era dotată stația complexă de la Coștila (2487 m),

legătura făcându-se printr-un cablu subteran. Până la instalarea regimului comunist în 1948, Crucea era aprinsă în noaptea de Sfânta Maria Mare (15 august), dar și de Înălțarea Domnului (sărbătoare cu dată variabilă, la 40 de zile după Învierea Domnului), când este și Ziua Eroilor. În perioada regimului comunist, monumentul a fost amenințat cu mutilarea, un primar obedient regimului dorind să-i taie brațele și în vârful coloanei rămase să monteze o stea roșie. Până în 1989 s-a tras un cablu electric, iar în 1991 s-a terminat de montat instalația electrică prin efortul Primăriei Bușteni, al locuitorilor și al unor societăți comerciale, Crucea fiind din nou iluminată. Instalația electrică a fost vandalizată repetat de-a lungul timpului de unii turiști care s-au cățărat pe Cruce și au spart becurile. În 2003, instalația care lumina crucea s-a defectat. Pentru repararea instalației electrice au lucrat echipe de salvamontiști care au fost nevoite să transporte în vârful muntelui sute de kilograme de materiale, în ciuda vântului și a temperaturilor deosebit de scăzute. Salvamontiștii au înlocuit mai multe zeci de becuri care nu mai funcționau, instalația fiind repusă în funcțiune în decembrie 2004 și racordată la energia electrică a orașului Bușteni. Monumentul este în prezent în administrarea Consiliului Local Bușteni. În prezent, odată cu lăsarea întunericului, Crucea de pe Caraiman este iluminată cu 300 de becuri de câte 500 W fiecare și poate fi văzută de la zeci de km depărtare, de pe Valea Prahovei. Există un nou proiect, care își propune să acopere Crucea Eroilor cu o vopsea fluorescentă, iar asupra ei să fie proiectat un spot laser. ■

Foto: Facebook

Surse: [wikipedia.org](https://www.wikipedia.org); [mediafax.ro](https://www.mediafax.ro); [stiritv.ro](https://www.stiritv.ro); [historia.ro](https://www.historia.ro); [editiadedimineata.ro](https://www.editiadedimineata.ro); [emunte.ro](https://www.emunte.ro); [tripadvisor.com](https://www.tripadvisor.com); [adevarul.ro](https://www.adevarul.ro); [ziarullumina.ro](https://www.ziarullumina.ro); [realitatea.net](https://www.realitatea.net); [mapn.ro](https://www.mapn.ro); [reabilitare-crucea-caraiman.ro](https://www.reabilitare-crucea-caraiman.ro); [romaniaregala.ro](https://www.romaniaregala.ro); [muntii-nostri.ro](https://www.muntii-nostri.ro); [ziare.com](https://www.ziare.com)

✍ Cristina ANGHELUȚĂ, George V. GRIGORE

9 iulie 1859, 161 de ani de la săvârșirea bisericii Sfântul Nicolae Brănești. La mulți ani!

Pisania bisericii, datată 9 iulie 1859, amintește: „Cu puterea și ajutorul Sfintei Treimi s-au zidit această Sfântă Biserică din temelie întru cinstirea și pomenirea Sf. Ierarh Nicoale de la Mira, spre veșnică pomenire a fericitorilor ctitori, Grigore Bojoreanu și Maria soția sa, că cel dintâi au dăruit Mănăstirii Cernica moșia numită Tărtășești, iar cel de-al doilea a patra parte din moșia Cămpina care în urmă s-au făcut schimb de s-au dat-o Mănăstirea Cernica Sfintei Mitropolii și Sfânta Mitropolie au dat în loc pă această moșie numită Brănești și s-au zidit cu toată osteneala și osârdia Sf. Sale Părintele Arh. K. Diomid, starețul Sf. Mănăstiri Cernica, și au luat săvârșire în zilele bine credinciosului și iubitului Alexandru Ioan Cuza, Domnu Țării Românești și Moldovei, păstorind Biserica Prea Sf. Sa Nifon, Mitropolitul Ungro-Vlahiei. Anul 1859 iulie”. ■

Un inel din bronz, cu simbolul străvechi „Pomul vieții”, a fost descoperit în Brănești

Cătălin Nichita, în vârstă de 40 de ani din București, pasionat de istorie și deținător al unui detector de metale autorizat, cutreieră în timpul său liber locurile din jurul Bucureștiului, în încercarea de a scoate la lumină obiecte străvechi. Astfel, într-una din peregrinările sale, mai exact în data de 8 martie, în zona pădurii Vadul Anei, pe care localnicii o cunosc sub numele de pădurea Iacovache, după numele proprietarului ei de la început de secol XX, în mod întâmplător a detectat un inel din bronz, ușor deformat ce prezintă inscripții interesante. Deși a investigat și zona din imediata apropiere, nu a mai găsit alte obiecte. Pentru că este un tânăr responsabil, cunoscând rigorile legislației în domeniu, acesta s-a prezentat la Primăria Brănești, predând piesa în baza unui proces verbal. Mai departe, autoritățile locale au obligația de a preda obiectul găsit Direcției de Cultură Ilfov, care la rândul său va face predarea către Muzeul Național de Istorie. Ce este interesant la acest inel, chiar dacă este realizat dintr-un metal mai puțin prețios, este simbolistica inscripției sale, care pare a fi clară și anume „Pomul vieții” sau „Arborele cosmic”, un simbol sacru universal întâlnit încă din perioada neolitică. De exemplu, semnificația acestui simbol la vechii geți este pusă de unii specialiști în legătură cu aspirațiile spre nemurire ale acestui popor străvechi având la bază caracteristica de regenerare a Pomului Vieții. Până la pronunțarea specialiștilor, care vor lămuri simbolistica, vârsta și importanța acestei piese, este evident că inelul trebuie pus în legătură cu siturile arheologice de la Vadul Anei, unde specialiștii, în urma cercetărilor arheologice, au indentificat urme ale locuirii unor populații străvechi începând din perioada geto-dacică și continuând apoi cu perioada medievală. Apreciam gestul prompt al lui Cătălin de a preda piesa descoperită autorităților, respectând astfel Ordonanța nr. 43 din 30 ianuarie 2000 privind Protecția Patrimoniului Arheologic. În funcție de valoarea piesei, Cătălin va beneficia și de o recompensă conform legislației. Primăria Brănești și Asociația Culturală Brănești prezintă mulțumiri publice tânărului Cătălin Nichita pentru gestul și contribuția sa la cunoașterea istoriei acestor locuri și îndeamnă pe toți cei care găsesc întâmplător astfel de obiecte vechi, care vorbesc despre istoria locurilor noastre, să le declare autorităților.

Asociația Culturală Brănești va oferi în cadrul primei sale ședințe publice o diplomă de merit și o recompensă simbolică tânărului cercetător.

Foto: Marius Pistrui

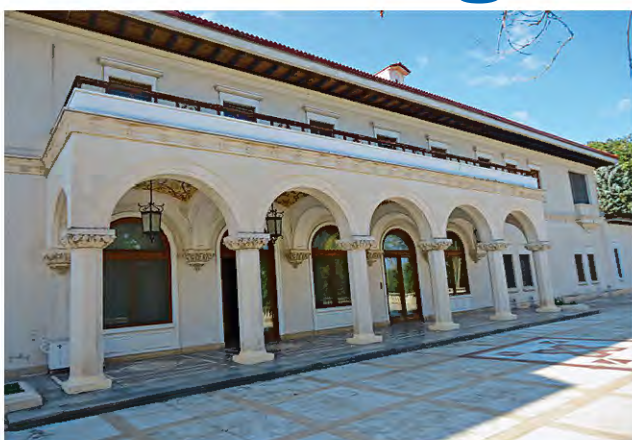
Un nou inel, cu un simbol străvechi a fost descoperit în Brănești

În luna martie, cu ajutorul unui detector de metale, Cătălin Nichita, scotea la lumină în pădurea Vadul Anei din Brănești, un inel din bronz având însemnat un simbol străvechi „Pomul vieții”. Cu câteva zile în urmă, cu ocazia unei noi incursiuni în aceeași pădure, Cătălin a detectat un alt inel care prezintă de asemenea un simbol interesant. Acesta a fost detectat pe marginea unui drumeag, în apropiere de rădăcina unui copac. Solul foarte dur al colnicului, probabil tasat ca urmare a unei intense circulații, precum și detectarea unor obiecte moderne, ne fac să credem că reprezenta în trecut un important drum de legătură în această zonă. Cunoscând rigorile legii, Cătălin a predat inelul autorităților locale, iar mai departe acesta va fi înmănat Direcției de Cultură Ilfov. Referitor la piesa descoperită, cel mai probabil este vorba de un inel medieval sigilar care avea o dublă funcție întrecut: de bijuterie și de aplicare a sigiliilor. Semnul distinctiv era ales special, pentru că prin acesta se identifica purtătorul său. Simbolul inscripționat pe inel rămâne deocamdată un mister, până când specialiștii în descifrarea unor astfel de inscripții își vor da verdictul. Până la propunțarea specialiștilor privind vârsta, simbolistica și importanța acestei piese, o putem considera ca făcând parte din aceeași categorie cu podoabele descoperite în necropola de la Vadul Anei - Autostradă și în strânsă legătură cu străvechiul sat Crăsani. În această necropolă, specialiștii au identificat podoabe care seamănă mult cu cele două inele descoperite de Cătălin, pe care le-au încadrat ca aparținând unei populații ce a locuit în această zonă în perioada secolelor XV-XVII. De altfel, în Brănești, probabilitatea de a găsi obiecte ce au aparținut unor populații străvechi este foarte mare, deoarece de la un capăt la celălalt, în lungul văii Pasărea, au fost identificate numeroase situri arheologice. Primăria Brănești și Asociația Culturală Brănești prezintă mulțumiri publice tânărului Cătălin Nichita pentru gestul și contribuția sa la cunoașterea istoriei acestor locuri și îndeamnă pe toți cei care găsesc întâmplător astfel de obiecte vechi, care vorbesc despre istoria locurilor noastre, să le declare autorităților. ■

✍️ Profesor Marius-Ovidiu Sebe

Palatul Snagov, reverie și divertisment

Dintre obiectivele turistice importante din apropierea capitalei trebuie menționat Palatul Snagov, situat chiar pe malul lacului cu același nume, devenit în timp un amplu loc de celebrare al unor ceremonii și alte evenimente cotidiene. Palatul dispune de multiple săli de evenimente și de mai multe terase. Aici există și un hotel. Palatul Snagov a fost construit în anii 30 de principele Nicolae al României, cel de-al doilea fiu al regelui Ferdinand I și al reginei Maria, fratele mai mic al regelui Carol al II-lea și unchi al regelui Mihai I. Principele Nicolae a jucat un rol politic activ între anii 1927 și 1930, când a făcut parte din Consiliul de Regență care conducea țara în numele regelui minor Mihai I. Nicolae a întâmpinat cu satisfacție întoarcerea fratelui său în țară și preluarea tronului României (așa-zisa Restaurație a lui Carol al II-lea), ceea ce i-a permis să se dedice pasiunilor sale. În decursul anilor 1930 s-a căsătorit cu Ioana Doletti, o femeie de statut social necorespunzător, ceea ce a creat un conflict cu Carol al II-lea, care a condus în cele

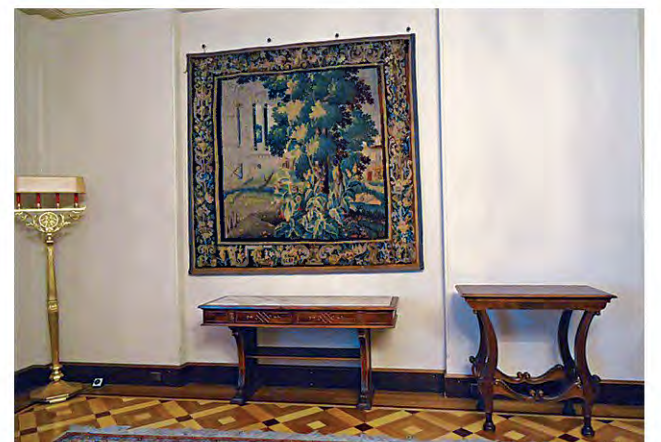
din urmă la exilarea sa din România. A murit la vârsta de 74 de ani, după patru decenii de exil. Palatul Snagov a fost extins în anii 80. Schițele inițiale ale planului architectural al palatului aparțin ficei scriitorului Delavrancea, Henriette Delavrancea Gibory, acesta fiind cunoscută drept cea mai mare arhitectă a României în acea perioadă. Reședința a fost finalizată în 1932, fiind formată dintr-un hol mare la parter și câteva camere la etaj. Palatul nu a fost locuit mult timp, din cauza neînțelegerilor dintre prințul Nicolae și fratele său. În cronicile vremii se spunea că această casă era deschisă politicianilor, artiștilor și scriitorilor. În 1937, prințul Nicolae a fost dezmoștenit de fratele său și exilat. Acesta nu a ajuns să mai revadă palatul, ocupat succesiv de Ion Antonescu și Gheorghiu Dej. Chiar dacă prințul Nicolae ar fi avut moștenitori, aceștia nu ar mai fi avut nimic de revendicat. În prezent, Palatul nu mai păstrează din ideile Henriettei Delavrancea decât intrarea, scara și holul care duce la etaj. La începutul anilor 70, arhitectului Roguski, i s-a cerut extinderea palatului, întrucât Nicolae Ceaușescu dorea ca acesta să fie reședința de întâlniri cu consiliul de miniștri. Extinderea și amenajarea au durat șapte ani, făcându-se după planurile profesorului Nicolae Vlădescu, iar majoritatea materialelor de construcție și a decorațiunilor provin din România.

Surse: palatulsnagov.ro; wikipedia.org

După extindere, **Palatul Snagov** a ajuns la 1.500 de mp. Are Cabinetul 1 și Cabinetul 2 păstrate intacte, o sală de așteptare, una de ședințe, una de mese și o sufragerie lipită de bucătărie. La etaj are trei dormitoare impunătoare, cu băi, iar la mansardă se află două camere pentru copii. În subsol, sala de cinema păstrează și azi, într-un aer închis și vechi, aparatura de proiecție originală. Alături stau crama, sălile de fitness, gimnastică, saună și masaj. Piscina, cu tavan escamotabil, este acum goală. Toate dotările casei sunt originale și rezistă bine pentru că nu au fost folosite. Birourile sunt sobre, luxoase, mesele din lemn de cireș se află între pereții tapetați cu mătăsuri, iar sub lustrele de cristal se găsesc dormitoarele amenajate după imagini burgheze. Este un palat cu arhitectură brâncovenească, mobilat în stil baroc, după gustul familiei - înclinat spre lucruri încărcate ornamental. Atât palatul cât și clădirile anexe găzduiesc forumuri politice, întruniri ale angajaților unor multinaționale, nunți sau botezuri. ■

✍️ George V. GRIGORE

100 de ani de la moartea lui MACEDONSKI

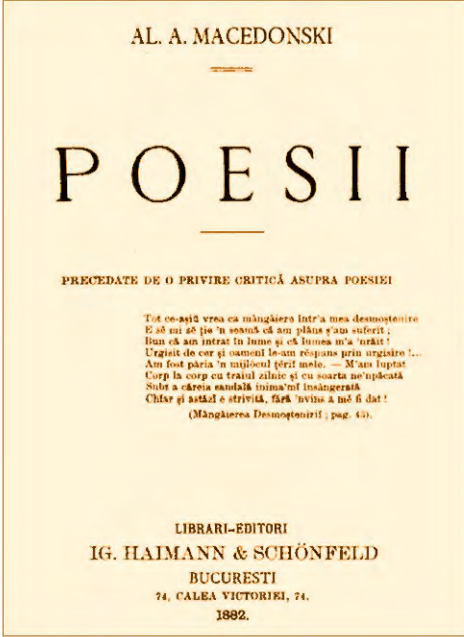
Foto: Wikipedia

Născut în București, la 14 martie 1854, Macedonski este un scriitor atipic prin biografia sa: provenea dintr-o familie înstărită - tatăl era general, iar mama se trăgea dintr-o familie de boieri olteni. Viitorul scriitor a avut parte de o copilărie fericită și a fost, în tinerețe, un spirit cosmopolit, care călătorea des în străinătate, cheltuind repede averea mamei și a soției, ajungând, la 33 de ani, un om sărac. Între timp, a abandonat școala când era în clasa a V-a la un liceu din Craiova, devenind un autodidact cu un mare apetit pentru lectură. Revoltat mereu, considerându-se deseori persecutat, fiind, de felul său, infatuaț și irascibil, poetul face greșeli impardonabile, atacând câțiva mari scriitori contemporani, precum Eminescu, Alecsandri, Caragiale sau Coșbuc. După ce, în 1883, a publicat epigrama contra lui Eminescu, opinia publică l-a ostracizat. Este respins de gruparea „Junimea”, apoi și de socialiștii de la „Cotemporanul” ori naționaliștii de la „Sămănătorul”. Ca ziarist - unul mediocru, însă - a servit interesele multor partide politice, trecând cu nonșalanță de la unul la altul. Lăudăros, lipsit de modestie, Macedonski a fost deseori ținta ironiilor contemporanilor. E. Lovinescu crede că „cheia” cu care aceștia din urmă au rezolvat „misterul tragediei literare a lui Macedonski” este faptul că, în cazul de față, „omul a dăunat operei sale”. Poet al revoltei permanente, el este considerat de N. Manolescu un autor pentru care „starea normală” era „înnoirea”. Macedonski părea a fi „un Ianus cu o față îndreptată spre trecut, alta către viitor”.

Debut slab, la doar 18 ani

Grăbindu-se să debuteze, Al. Macedonski a făcut-o fără succes, pentru că volumul său, *Prima verba*, apărut în 1872, la doar 18 ani, este slab. Nici al doilea, intitulat *Poezii* (datat 1882, apărut, de fapt, în noiembrie 1881) nu a constituit un triumf. Tomul, a cărui notă dominantă se regăsește în romantismul târziu, decadent și fastidios al poezilor munteni „postpașoptiști”, conține doar câteva creații remarcabile. Din 1890 încolo, adoptând simbolismul, poezia lui Macedonski capătă valoare. Volumele „Excelsior” și „Flori sacre”, dar, mai ales, *rondelurile* (strânse, postum, în *Poema rondelurilor*, 1927), sunt ale unui autor

considerat în acea perioadă cel mai mare poet român în viață. Eclipsat de geniul eminescian ani de-a rândul, după moartea acestuia, în 1889, Macedonski s-a eliberat de ura și de invidia pe care le avea pentru Eminescu și a scris mult mai bine. Deși mai puține decât înainte, poeziile sale au căpătat valoare prin *concentrare, subtilitate, lipsa reziduurilor romantice și muzicalitate*. Până în 1890, poetul român al *Noptilor* îi imitase pe A. Sihleanu, Al. Depărățeanu și N. Cretzeanu sau Radu Ionescu (poeti minori, aproape uitați), versurile sale suferind din cauza declamației patriotarde, a pesimismului superficial și a unei erotici la fel de inconsistente. Încercând să fie mai bun decât genialul său rival, Macedonski scrie poemul exotic *Ospățul lui Pentaur*, dorind să ofere o replică amplei poezii eminesciene *Egiptul*, care face parte din marea construcție lirică „Memento mori (Panorama deșertăciunilor)”. Comune sunt doar tema și, parțial, prozodia (ritmul și măsura). Egiptul lui Eminescu este plasat într-o lume de basm și stăpânit de somn, pe când al lui Macedonski stă sub semnul somptuoșității de tip parnasian, arheologia poemului fiind marcată de pedanterie și de o supărătoare stridentă a versurilor. Eminescu spune: „Noaptea-i clară, luminoasă/ Unde visează spume, cerurile-nșiră nori”, în vreme ce la Macedonski, în descrierea unui templu egiptean, găsim versuri precum „Pe sfințenia tihnită stâlpi de umbră priveghează,/ Pe când flăcări parcă urcă din nesipu-n zare-ntins”. E unanim recunoscut: în ceea ce privește valoarea, *Egiptul* lui Eminescu e net superior prin versurile sale de epopee desfășurate lent *Ospățului lui Pentaur*, unde curentul parnasian induce poemului macedonskian o anumită răceală. Cei doi mari poeți se aflau, oricum, dintru început, în lumi diferite: Eminescu este un filosof care scrie poezie, un poet-filosof romantic (întârziat), de formație germană, care-l admira pe Platon și care se inspira de mituri și din trecute vremuri; Macedonski este un cultivator al simbolismului, deschis experiențelor moderniste de orice tip, un poet al viitorului, cu fața spre lumea neolatină (Franța și Italia), care se vedea mare scriitor francez. Frecventează des Parisul, pe Musset îl imită în ciclul *Noptilor*, pe Byron îl citește în traducere franceză, iar în drama sa biblică *Saul* se simt influențe din clasicul Racine. L-a citit însă și pe Dante Aligheri, dar atracția pentru

În urmă cu un secol, se stinge din viață autorul „Poemei rondelurilor”, inhalând încontinuu parfum de roze. Poet, prozator, dramaturg, dar și primul teoretician român al simbolismului, Al. Macedonski este considerat primul poet modern de la noi.

simbolismul care se născuse pe malurile Senei a fost mai puternică decât cultura italiană. Cunoaște câțiva poeți simboțiști francezi, citește versurile lui Baudelaire, Verlaine, Rollinat sau Rimbaud. Ciclul *Noptilor* se remarcă prin retorismul care caracteriza poezia postpașoptistă. Variate ca tematică, lungime și valoare, cele 11 „nopti” au comun mijlocul textului. Două dintre poeme - *Noapte de mai* și *Noapte de decembrie* - se remarcă și prin folosirea refrenului, element din recuzita simbolismului. În prima ne întâmpină o muzică gravă, wagneriană. Celebrul vers-refren: „Veniți: privighetoarea cântă și liliacul e-nflorit” e reluat parțial în finalul poemului, făcând o trimitere spre tema principală macedonskiană, în care trandafirul ocupă locul central: „În aeru-mbătat de roze, veniți: privighetoarea cântă.” „Noapte de decembrie” e una dintre capodoperele lui Al. Macedonski și poate fi interpretată și ca o replică dată *Luceafărului* eminescian. Ea ilustrează drama creatorului însetat de absolut, a geniului care alege întotdeauna calea cea mai grea pentru a-și atinge scopul, nefericit pe pământ, dar fascinat de atingerea unui ideal prin orice sacrificiu, inclusiv cel suprem. Emirul nu poate pătrunde în Meka, pentru că cetatea se îndepărtează când se apropie de ea. „Sub jarul pustiei” el moare, în vreme ce „drumețul pocit/ Plecat schiop și searbăd pe drumul cotit” intră în „Meka cerească”. La Macedonski, s-a produs mai întâi o concentrare poetică din punct de vedere tematic. Deși poetul nu renunță la teme precum singurătatea poetului într-o lume ostilă sieși ori găsirea refugului în artă, acestea se reunesc într-un demers liric străbătut de muzicalitate și care „devine echivalent al picturii impresioniste.”, după cum constată Mihai Zamfir, adăugând: „Câștigarea dimensiunii muzicale va merge concomitent cu aprofundarea laturii picturale; pastelul gen Alecsandri, prezent intermitent în tinerețe, lasă locul petelor discrete de culoare, în cea mai pură descendență impresionistă.”

„Pe sub migdali și pe sub roze
S-au dus în umbră zâmbitori;
Curgeau lumini din ceruri roze,
Vocalizau privighetori.

Curgeau lumini din ceruri roze,
Erau copii fermecători,
Și coronați de-apoteoze,
Se socoteau nemuritori.

Și coronați de-apoteoze
Treceau-nainte șoptitori;
Pe sub migdali și pe sub roze
S-au dus în umbră zâmbitori,”

(Zori roze)

Se observă că lipsesc aluziile autobiografice și retorismul, dar nu și aliterațiile (sursă principală de muzicalitate), luminile, culorile, muzica și, explicabil, privighetorile. Și mai aproape de pictura impresionistă este poezia *Pe balta clară*, în care, în doar șapte versuri, se regăsesc multe procedee artistice, în special metafore personificate cu mare putere de sugestie. Mihai Zamfir o consideră „echivalentul perfect al unei pânze de Monet”. Micul poem simbolist, mai spune criticul, „devine prețios nu atât prin ceea ce spune, cât mai ales prin ceea ce sugerează.”

„Pe balta clară barca molatică plutea...
Albeți neprihănite curgeau din cer; - voioase
Zâmbeau în fundul apei răsfrângeri
argintoase;
Oh! Alba dimineață, și visul ce șoptea,
Și norii albi – și crinii suavi – și balta clară,
Și sufletul – curatul argint de-odinioară –
Oh! Sufletul - curatul argint de-odinioară.”

În ultima parte a vieții, Macedonski scrie aproape exclusiv rondeluri

În ultima parte a vieții, Macedonski scrie aproape exclusiv *rondeluri*, pe teme variate, sugestia de a se supune rigorilor strofice și compoziționale fiindu-i oferită de francezii Rollinat și de Banville. Mai mult, Macedonski complică lucrurile, adăugând metrul trisilabic, cu scopul de a obține un contrast mai profund între octosilab, versul de bază și unitățile trisilabice:

„E vremea rozelor ce mor,
Mor în grădini, și mor și-n mine -
Și-au fost atât de viață pline,
Și azi se sting așa ușor.

În tot, se simte un fior.
O jale e în orișicine.
E vremea rozelor ce mor -
Mor în grădini, și mor și-n mine.

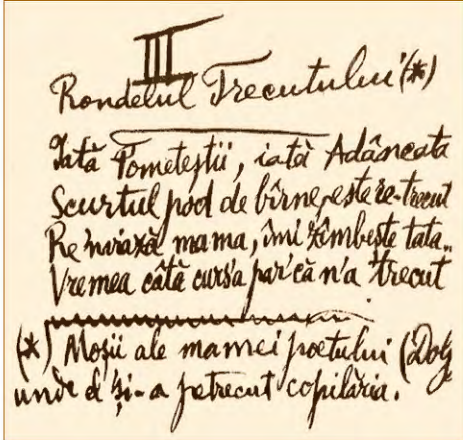
Pe sub amurgu-ntristător,
Curg vâlmășaguri de suspine,
Și-n marea noapte care vine
Duirose-și pleacă fruntea lor... -
E vremea rozelor ce mor.

(*Rondelul rozelor ce mor*)

Sunt 55 de poezii în *Poema rondelurilor*, apărut în 1927. Valoarea lor se remarcă mai ales prin muzicalitate și prin finețea sinteticelor descrieri. Ce altă încheiere mai potrivită s-ar fi putut găsi pentru acest volum postum decât un *Epigraf final*?

„De-aș fi ori încă nu pe ducă,
Mă simt la fel cu orișicine:
Clipire-nchisă-ntr suspine,
Și-ntr năluci ce pier – nălucă.”

Deși a scris câteva proze remarcabile (în franceză, romanul *Le calvaire de feu*; în română, traducerea acestuia, sub titlul *Thalassa*, dar și schițe și nuvele, incluse în volumul *Cartea de aur*), Al. Macedonski este, în primul rând, un mare poet, singurul de la sfârșitul secolului al XIX-lea care nu a urmat calea romanticului Eminescu, intuind „direcția nouă” a poeziei românești în veacul imediat următor. N. Manolescu scria că „pentru cel dintâi poet modern, poezia nu mai este o certitudine, ci un miraj. Meka visată pururi și atinsă niciodată.” ■

Ioan GHEORGHIȘOR

COPĂCENI, o așezare de pe vremea lui Mihai Viteazul

Comuna Copăceni este o așezare de pe vremea lui Mihai Viteazul, situată în lunca râului Argeș, la 17 km. de București și la 2 km la stânga șoselei naționale București-Giurgiu. Numele îi vine de la falnicii copaci, stejari ai Codrilor Vlăsiei și este alcătuită din trei cătune: Mănăstirea, Bujoreni și Sfântul Ioan. Acestea două din urmă, formează parohia Copăcenii de Jos - iar primul - Mănăstirea - parohia Copăceni Mănăstirea - cu 320 de familii și 1.450 suflete. Copăceni (în trecut Copăcenii-Mogoșești) este o comună din Ilfov, formată numai din satul de reședință cu același nume.

Este străbătută de DJ.401D, care o leagă spre est de Vidra și spre nord-est de 1 Decembrie (unde se intersectează cu DN5), și mai departe de Dărăști-Ilfov și Măgurele.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna se numea Copăceni-Mogoșești, făcea parte din plasa Sabarul a județului Ilfov și era formată din satele Copăcenii de Jos, Nucari-Mănăstirea, Varlaam și Mogoșești, totalizând 1.872 de locuitori care trăiau în 422 de case și două bordeie. În comună funcționau două școli mixte și trei biserici ortodoxe (Copăcenii de Jos, Nucari-Mănăstirea și Mogoșești). În 1925, era inclusă în plasa Vidra a aceluiași județ, fiind formată din satele Copăcenii de Jos, Varlaam, Mănăstirea, Mogoșești, Copăcenii de Sus și Copăcenii-Sf. Ioan (după ce comuna Copăcenii de Sus a fost desființată și inclusă în ea), având în total 6.500 de locuitori.

În 1950, comuna a fost inclusă în raionul Vidra și apoi (după 1960) în raionul Giurgiu, ambele din regiunea București. În 1968, comuna a fost desființată, satele Varlaam și Mogoșești revenind comunei Adunații-Copăceni, iar satele Copăcenii de Jos și Copăceni-Mănăstirea fiind comasate într-unul singur (Copăceni) și arondate comunei 30 Decembrie, ambele arondate județului Ilfov, reînființat. Comuna a fost reînființată în 2005, prin separarea satului Copăceni de comuna 1 Decembrie (noul nume al comunei 30 Decembrie), satul devenind unica localitate componentă a comunei.

Singurul obiectiv din comuna Copăceni inclus în lista monumentelor istorice din județul Ilfov ca monument de interes local este biserica cu hramurile „Adormirea Maicii Domnului” și „Sfântul Dumitru”, datând din 1827 (renovată în 1939). Ea este clasificată ca monument de arhitectură.

Biserica Sfântul Dimitrie - Copăceni
Mănăstire este biserica ortodoxă din comuna Copăceni. Numele „Mănăstirea” se trage de la un metoc al Mănăstirii Comana, aflat pe teritoriul localității, ai cărui viețuitori purtau de grijă podgoriilor de viță-de-vie. Călugării de la Mănăstirea Comana țineau slujbele într-o mică biserică, zidită din cărămidă și lemn, în jurul anului 1928, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”.

Aici s-au adunat și credincioșii din localitate, până la 19 septembrie 1943, când locașul a ars. Chiar dacă nu pierdea în flăcări, biserica tot avea să fie dărâmată, în 1937 fiind emisă hotărârea de demolare, de către Comisia Monumentelor Istorice. În data de 29 septembrie 1935, în localitate este trimis preotul Naumescu Dumitru, cel care va și ridica actuala biserică, închinată Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir. Deoarece biserica cea veche, zidită în anul 1928, era degradată și nu mai corespundea nevoilor parohiei, s-a hotărât zidirea unei noi biserici, a cărei piatră de temelie a fost așezată în data de 12 septembrie 1937. Planurile necesare au fost întocmite de arhitectul Jean Iliescu și inginerul Luigi Cora, din București, iar lucrările au fost conduse de meșterul Costica Petrache, din Stoienesti. Biserica cea nouă are o singură turlă centrală și un pridvor deschis. În toamna lui 1964, pridvorul a fost închis cu geamuri în rame

de fier, iar exteriorul bisericii a fost tencuit în praf de piatră, de meșterul Petrache. În anul 1943, când vechea biserică a metocului a pierit în flăcări, acoperișul celui noi a fost și el afectat, în proporție de două treimi. Lucrările de reparație au fost efectuate în toamna aceluiași an. Deși nu avea pictură, catapeteasmă și mobilier, biserica cea nouă a început să fie folosită pentru săvârșirea slujbelor. La 20 decembrie 1943, familia Nedelcu Petroff a dăruit bisericii un policandru mare, Sfânta Masă și vestmintele pentru aceasta, precum și o Sfântă Cruce, sculptată în stejar și pictată pe ambele părți. Catapeteasma a fost zugrăvită în stil neo-bizantin, precum și icoanele împărătești. În 1968, icoanele au fost ferecate în metal.

În 1945, curtea bisericii și cimitirul au fost împrejmuite cu gard, iar la 1950, biserica a fost împodobită cu mobilier. Între anii 1951-1953, biserica a fost zugrăvită în stilul neo-bizantin, de către pictorul Constantin Nițulescu, ucenic al lui Dimitrie Belizarie. Mai apoi, în ziua de 8 noiembrie 1953, cu binecuvântarea Preafericitului Patriarh Justinian, biserica a fost sfințită de Înalt Preasfințitul Mitropolit Nifon Criveanu. În 1968, în biserică este pusă instalația electrică, apoi, în 1970, s-a ridicat o clopotniță din fier. La 1 decembrie 1972, după transferarea preotului Naumescu Dumitru, la Schitul Dârvari, în București, parohia din Copăceni Mănăstire este încredințată preotului Petre I. Marin. La 23 octombrie 1975 s-a început refacerea picturii interioare a bisericii, tot în tempera, de către pictorul Lascoiu Toma, iar la 14 decembrie 1976 biserica a fost resfințită.

În 1996 a fost realizată încălzirea centrală, iar între anii 2000-2001 s-a restaurat iarăși pictura, aceasta fiind resfințită de Preasfințitul Varsanufie Prahoveanu. Între anii 2006-2007, cu ajutorul Primăriei și al Consiliului Local, s-a zidit un așezământ social.

Biserica Sfântul Gheorghe - Copăcenii de Jos este o biserică ortodoxă aflată în satul Copăcenii de Jos. Deși parohia este atestată documentar în 1740, prima biserică a acesteia, închinată Sfinților Împărați Constantin și Elena, este amintită în 1827.

Aceasta era socotită monument istoric. În 1840, însă, în locul acesteia a fost construită o nouă biserică, din cărămidă, închinată Sfântului Ierarh Nicolae, de către Maria Ștefan Bujoreanu. În rândul ctitorilor se număra și monahul Eftimie, din Sfântul Munte Athos, Clepcea Maria și colonelul Ioan Marinescu-Copăceanu. În 1936, vechea biserică se afla în stare de ruină. Actuala biserică din Copăcenii de Jos, închinată Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, a fost construită între anii 1937-1940, la inițiativa părintelui paroh Gheorghe Popescu (1912-2002), în baza unor planuri întocmite de arhitectul Constantin Mihăescu, din București. Ca unități de învățământ avem grădinița cu program prelungit „Piticii Veseli” și Școala Gimnazială nr. 1 Copăceni. Localitatea dispune și de un cămin cultural și un oficiu medical.

Mamutul de la Copăceni

Pornind pe firul unei povestiri locale, am ajuns la Muzeul Național de Geologie din București, unde se află mai multe fosile ale unor animale preistorice. La loc de cinste se află și resturile unui mamut care a trăit în urmă cu aproximativ 1,4 milioane de ani, în Pleistocenul Inferior. Acesta a fost descoperit în 2009, la Copăceni. Foarte probabil, în zona respectivă erau un fel de nisipuri mișcătoare care au permis conservarea animalelor pe care le-au înghițit acestea, de-a lungul timpului. În afară de mamuți, în situl de pe malul Argeșului s-au mai găsit multe alte animale preistorice, inclusiv cerbi și rinoceri. Un sit cu o istorie interesantă s-a dovedit a fi osuarul de la Copăceni, oferind cercetătorilor dovezi clare ale existenței acestor gigantice mamifere pe tărâmurile ilfovene. ■

Surse: wikipedia.org;
primariacopaceniilfov.ro;
enciclopediaromaniei.ro;
protoierailfovsvud.ro

George V. GRIGORE

Definitivatul, de la un curs de formare la o comunitate de învățare

Prof. metodist Simona Gabriela LUCA

Ca în fiecare an, Casa Corpului Didactic Ilfov organizează un program de formare prin care pregătește profesorii debutanți pentru a susține examenul de Definitivat. Pentru că este vorba de colegii noștri debutanți, acordăm o atenție deosebită acestui tip de cursuri. Pentru cei mai mulți dintre acești profesori acest curs reprezintă primul contact pe care îl au cu un program de formare. De aceea, la fiecare serie, sesiunile au fost susținute de profesori universitari, colaboratori ai CCD Ilfov de o lungă tradiție, cum sunt prof. dr. Marin Manolescu și prof. dr. Vasile Molan. Cu măiestria lor, reușeau să fixeze în orele de formare esența noțiunilor necesare pentru trecerea cu succes a acestui examen de debut de carieră.

În acest an cu totul deosebit, dominat de numeroase necunoscute, am fost puși în fața multor provocări legate de pregătirea

profesorilor debutanți. Incertitudinea legată de susținerea examenelor pentru profesori, schimbare de metodologie, cauzată de suspendarea cursurilor, precum și imposibilitatea de organiza un curs așa cum eram obișnuiți ne-au condus spre o nouă abordare a programului. O altă specificitate a cursului o reprezintă nevoia de formare a profesorilor la fiecare disciplină în parte, pentru că schimbarea de metodologie realizată în urmă cu trei ani prevede abordarea doar a unui subiect specific disciplinei predate (60 puncte) și a unui subiect de metodica acestei discipline (30 puncte) Așadar, am contactat pentru cursul la distanță toți colegii înscrși în Ilfov, prin strânsa colaborare a ISJ Ilfov, prin inspector pentru formare-

perfecționare Victor Udrescu.

Încă de la prima întâlnire pe Zoom, de la analiza de nevoi, colegii au menționat că au nevoie nu doar de informații, modele de rezolvare și strategii de abordare a subiectelor, clarificări științifice și metodologice, dar mai ales de suport emoțional. De-a lungul celor peste 12 sesiuni live, fie cu profesorii universitari, Marin Manolescu și Vasile Molan, care s-au pliat și au continuat tradiția formării debutanților noștri, dar și cu inspectorii ISJ de specialitate, care au susținut întâlniri de specialitate, clarificatoare, atmosfera de grup care învață și echipa de profesori care se sprijină în dezvoltare s-a conturat tot mai mult, în fiecare zi. La această atmosferă a contribuit nu implicarea emoțională a echipei CCD Ilfov, prin directorul ei dr. Florin Petrescu, dar și

grupul de WhatsApp, care a fluidizat comunicarea și a permis adresarea de răspunsuri la întrebări și la nevoile de pregătire în timp real. Până la finalul programului, în chestionarul de evaluare și în mesajele primite de la participanți, s-a simțit nu doar o evoluție în pregătirea lor profesională, în domeniul didactic, în ceea ce privește metodele de predare-învățare-evaluare, științific, dar și o pregătire psihologică, care a fost foarte apreciată. Cei mai mulți dintre participanți au trecut de o stare de confuzie și neîncredere în forțele proprii la convingerea că acest examen reprezintă o încercare accesibilă pe care este nevoie să o abordeze cu încredere în reușită. Iar ca rezultat al acestui demers de formare a rămas un grup de profesori bine conectați, care s-au bucurat să se întâlnească fizic la examen și rămân conectați în acest grup al profesorilor interesați de evoluție în carieră, coordonați colegial de CCD Ilfov. ■

„Comunicarea în situații de criză“ mai actuală ca oricând

„Pe perioada pandemiei am continuat să derulăm programe de formare și activități cu caracter formativ pentru cadrele didactice din județul Ilfov și nu numai“

Programele de formare ale tuturor Caselor Corpului Didactic (CCD) din toată țara au fost suspendate în luna martie odată cu instaurarea stării de urgență din cauza pandemiei cu virusul Covid 19. Această întrerupere ne-a obligat pe toți să ne adaptăm la educația online mai repede și mai dramatic decât ne-am imaginat. Cum arată prognoza pentru reînceperea anului școlar și reluarea programelor de formare continuă a cadrelor didactice? Ce așteptări au cadrele didactice și didactice auxiliare din județul Ilfov de la furnizorul lor de formare continuă cel mai apropiat: Casa Corpului Didactic Ilfov?

În această perioadă, considerată de mulți ca fiind „a vacanțelor și concediilor“, la CCD Ilfov se lucrează la pregătirea

Prof. dr. Florin Petrescu, director al CCD Ilfov

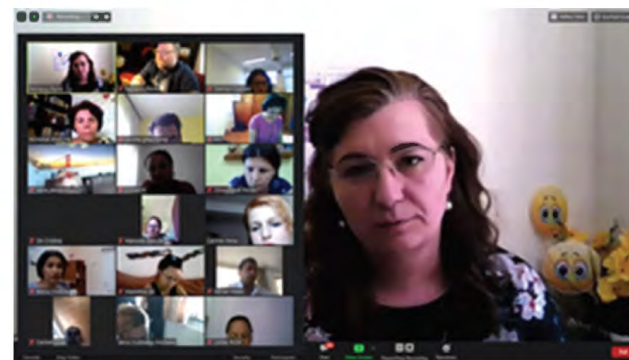
noilor programe, cursuri, activități de formare din ... vară. Da, am spus bine, anul acesta nu avem timp să așteptăm toamna pentru a demara cursurile de formare! Toamna va trebui să-i găsească pe dascăli ilfoveni pregătiți pentru noile condiții de lucru din școli, iar CCD-urile vor trebui să le susțină eforturile de adaptare. Conform predicțiilor de până acum, se pare că procesul de învățământ va suporta transformări, plasarea în mediul online a 50% din cursurile din învățământul preuniversitar de zi fiind și de la toamnă cea mai semnificativă. Cum vor face față provocărilor oamenii școlii? La ce trebuie să se gândească, cum va trebui să-și reconfigureze munca

la catedră cadrele didactice din unitățile de învățământ preuniversitar ale județului Ilfov.

Așa cum s-a demonstrat de-a lungul istoriei, evoluția depinde de capacitatea de adaptare. Cine este cel mai adaptabil va merge cel mai bine și mai rapid înainte. Cine nu, indiferent cât de performant a fost până în momentul de față, va rămâne în urmă. Reluarea activităților de formare în regim online a fost condiționată de respectarea cumulativă a mai multor condiții: obținerea avizului Comisiei Specializate de Acreditare pentru activități în format online sincron audio-video (webinar), acordul a cel puțin jumătate plus unu din numărul cursanților; declarații pe proprie răspundere, date și semnate, din partea fiecărui cursant la aceste activități de formare online (webinar), care să ateste accesul la internet și la mijloacele electronice necesare parcurgerii programului; declarație pe proprie răspundere a reprezentantului legal al furnizorului,

privind capacitatea acestuia de transformare a activităților față-în-față în activități online de tip sincron audio-video (webinar); denumirea platformei/aplicației e-learning și linkul către aceasta, cu prezentarea specificațiilor tehnice și cu prezentarea ghidului de utilizare a platformei, adaptat desfășurării activităților din cadrul programului de formare în regim online, conform planului de învățământ al programului de formare continuă acreditat. Nu ne dorim codași, ci frunțași ai demersului didactic, așadar, chestionarele privind nevoile lor de formare vor constitui o bază de pornire pentru noua ofertă de cursuri. Pe perioada pandemiei am continuat să derulăm programe de formare și activități cu caracter formativ pentru cadrele didactice din județul Ilfov și nu numai.

- Formarea continuă a cadrelor didactice în domeniul învățării la distanță/ Derularea programului Tehnologii digitale: platforme și

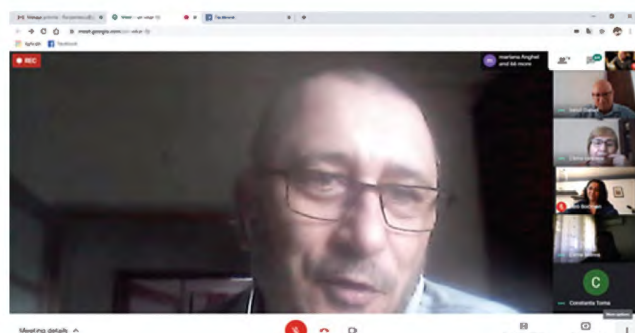

instrumente de învățare în virtualizarea educației, 24 ore, (grupa 1: preșcolar-primar și grupa 2: gimnaziu și liceu), program avizat MEC, 82 cursanți formați din Zona IF Nord

- Formarea continuă a cadrelor didactice în cadrul proiectului POCU „Dezvoltăm profesori, dezvoltăm viitorul“
- Formarea continuă a cadrelor didactice/ Derularea programului acreditat „Utilizarea avansată a instrumentelor TIC în activitatea didactică“, 90 de ore.
- Formarea continuă a cadrelor didactice/ Derularea programului avizat MEC „Abilitare pentru scrierea de proiecte ERASMUS+“ - 40 ore.
- Formarea continuă a cadrelor didactice în domeniul învățării la distanță/ Derularea programului Tehnologii digitale: platforme și instrumente de învățare

în virtualizarea educației, 24 ore, (grupa 1: preșcolar-primar și grupa 2: gimnaziu și liceu), program avizat MEC, 112 cursanți formați din Zona IF Sud

- Formarea continuă a cadrelor didactice în vederea susținerii examenului de definitivat „Pregătire metodică în vederea susținerii examenului de definitivat în învățământ“ - 24 ore, curs avizat MEC
- Formarea continuă a cadrelor didactice din CCD și consorțiu prin cursuri Erasmus+ în cadrul proiectelor 2019-1-RO01-KA101-062590 și 2019-1-RO01-KA104-062592
- Schimb de bune practici în bibliotecile școlare și centrele de documentare și informare - „Parte de carte“ - sărbătorind Ziua Internațională a Cărții și a Dreptului de Autor (întâlnire on line). ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov